

ZARATHUSTRA ZEND-AVESZTÁJA

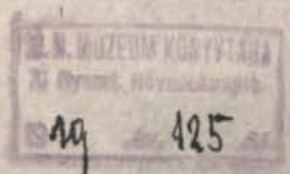
MAGYAR NYELVRE ÁTÜLTETTE
ÉS BEVEZETŐ TANULMÁNNYAL ELLÁTTA
ZAJTI FERENC

48c

BUDAPEST, 1919.
A SZERZŐ KIADÁSA.

Op. A.
26

46. 918

A Magyar Sajtó nyomása.

ZARATHUSTRA.

ZARATHUSTRA.

MÉG eddig nem volt próféta, aki oly tiszta érzéssel s bensőséges, szívbeli vágyakozással tudott volna felemelkedni Ura — Istenéhez, mint ahogy Zarathustra tette, a tisztaságos törvényeknek igaz-nagy mestere, az Istennek kedves dalnoka és bizalmasa is egyben.

« . . . Mindazon próféták közül, akik valami küldetéssel e világra jöttek, akik e föld számára törvényeket hoztak, — egy sem volt eddig, aki úgy, mint Zarathustra, feltárta volna előttünk a multat s jövődőt; Ő megcselekedte ezt, kinyilatkoztatva szent könyvében, a Zend-Avesztában, ami történni

fog, a jónak és a rossznak a titkát és mindazt, a mi a világteremtésétől a feltámadásig volt és lenni fog. Általa ismertük meg a szellemek világát; Ő tanított meg az igazságra és tőle származik tudásunk, hogy megkülönböztetni tudjuk, mi a jó és mi a rossz cselekedet . . . »

Igy írja ezt Ivánnak egy régi könyve.

És ehhez ma se tudunk mit hozzá tenni és nincs mit elvenni belőle. Így igaz ez ma is.

Zarathustra vallását ismertető, szent könyvében, a Zend-Avesztában foglalt és a közvetlenül neki tulajdonított gyönyörű fohászokat óhajtottam előbb átültetni, míg a vallás lényegére és rendszerére vonatkozó dolgokat későbbre hagyom. *

*Az Aveszta vallási-szertartás könyvében, a «Jasná»-ban foglaltatnak az Aveszta legrégibb részét képező úgy nevezett «Gathas» avagy fohászok.

Közre adott munkám ezen fohászok egy részének az átültetése.

Az a három-ezer esztendő immár, mely eltelt azóta, mióta Zarathustra fohásza első ízben hangzottak volt el, nem törölhetette le himporát, és nem halaványíthatta el sem szépségét, sem mélységét e gyönyörű fohászoknak.

És éppen ez a bensőséges volta kölcsönzi neki ma is azt az értéket, mely maradandóvá teszi minden időn túl.

Zarathustra (görögösen Zoroaster) születési ideje a Kr. e. 900 körüli évekre vihető vissza.

Születésekor már és gyermeksege egész idején sok-sok csuda történt vele. Folytonos támadásoknak volt kitéve a devek, gonosz szellemek részéről, akik mindenképen elakarták pusztítani hatalmuk megtörőjét. De az Ur segedelmével sikerült megharcolnia a nehéz harcot.

Abban az időben, amikor Zarathustra isteni küldetésével a földre jött volt, —

mindenhol a legféktelenebb bálványozásba és istentelenségekbe voltak süllyedve az emberek.

A föld is és egész teremtet világa ujjongó örömmel fogadta Zarathustra jöttét.

Ifjusága minden örömét a bölcs emberekkel való érintkezés és az Isteni szent dolgokkal való foglalkozásban kereste.

Husz éves korában keresztül utazván Iránon és a szomszéd országokon, szomorúság fogta el szívét a mindenféle bálványozásba és varázslásba süllyedt nemzetek láttán. — Hazatérve, teljes odaadással szentelte magát a tudománynak, melynek segítségével a népek gondolat- és érzésvilágának megváltoztatását eszközölhetné. De a mikor látta, hogy az ember munkája és tudománya erre sohasem lehet képes, — elvonult az erdők rejtett magányába, Istentől várva a segédelmet . . .

És az Ur teljesítette szive legőbb

vágyát. Angyalait és a szellemek nagy seregét küldte el hozzá segítő társul. És eljött hozzá maga az Ur is, és kinyilatkoztatta előtte mindazt, ami volt és ami a következő időkben lenni fog. Megtanította az igaz törvény igaz ismereteire és megíratta vele a Zend-Avesztát.*

Erdei magányában egyszer csak megjelent előtte a fényességes angyal Báhman, akinek tekintete olyan volt, mint az izzó nap és kérdezé tőle: «Ki vagy te, óh ember és mit keresel itten?» Zarathustra felelé: «Azt keresem, ami az én Istenemnek, aki mind a földi, mind a mennyei világokat teremtetten volt, tetsző dolog lehet, — mert magamtól nem tudhatom, hogy mi legyen a helyes? — Óh te tisztaságos lény, mutasd meg nekem ama törvény utját, melyen majd járhatok én itt lenni!»

*Aveszta annyit jelent, hogy törvény; Zend-Aveszta: Zend nyelven írott törvénykönyv.

A tisztaságos angyal örvendett a beszédnek és folytatá: «Történjen kívánságod szerint; magammal vislek majd az Urhoz, ahol kérdéseidre feleletet nyerhetsz.» És ekkor lelkében elragadtatva, már ott is állott az Ur színe előtt, aki fényivel elárasztotta az összes mennyeket. Angyali seregek járultak hozzája és minden egyesnek volt valami mondani avagy kérdezni valója. Az Urhoz fordulva, kérdezé őt: «mond óh Uram, szolgálid között a földön kit nevezel Te jónak?» És az Ur, aki mindenha volt és mindenha lenni fog, felelé: «Jónak nevezem, akinek a szíve tiszta; aki jó szívvvel van nemcsak a hozzája jókhoz, de minden emberekhez; aki gazdagságot nem gyűjt ott magának s jó szívből tesz jót minden teremtménynek, — a tűz, a víz, a föld és a lég minden parányi éltető lényének: igen, az ilyen ember békességben és boldogságban legyen örökön-örökké.

— Én ellene vagyok az olyan embernek, aki a jót a rosszal keseríti és csak szomorúságot okoz az én szolgálóimnak ott lenn. — Óh mond csak meg minden nemzettségnek, hogy az ilyenek számára nagy-nagy szenvedés vár.»

És megkérdezé Zarathustra az angyalok dolgát is és a tiszta szellemekét, akik oly igen kedvesek az Urnak és a tisztátalan Ahrimánnak és a deveknek a sorsát.

És válaszolt az Ur: «Én vagyok az, aki megtanítom az embert a jóra, — míg Ahrimán a rossznak mestere; az én törvényem nem az, hogy az embereket nyomorúságba fogjam. — Tudd meg, hogy a rossz az csak Aharimántól jöhet, úgy minden rossz cselekedet és minden rosszra hajló gondolat.

És ezt a gonosztságot én megbüntettem a poklokban helyén, — de balgák beszéde az, mikor mondják, hogy a rosszat is én cselekedtettem.»

Majd a maga halhatatlanságát kérte Zarathustra az Urtól, de az Ur válaszolá: «Ha megszabadítnálak is téged a haláltól, semmit sem használna néked, mert akkor a gonosz varázslók fejedelmével is ugyanugy kellene cselekednem és a nyomoruságok idején magad könyörögnél nálam, hogy a halált megizelve, részed lehessen a feltámadásban.»

És ekkor valami méz-féle dolgot adott neki az Ur s mikor elfogyasztotta, mintegy álomszerű képben látta maga előtt az emberek szive-érzéseit és gondolatvilágát és megengedé az Ur, hogy láthassa azokat a dolgokat, amelyek végbementek volt és elkövetkeznek a teremtetéstől mind a feltámadásig — és különösen ami az utolsó ezredévekben történni fog. A gyötrelmek és sok-sok szenvedések látásakor azután már nem kívánta többé a földi testben való örökös megmaradását.

Majd megtanította az Ur az égi testek járására, a csillagok jó és rossz kisugárzásának törvényeire, — a természet titkainak mélységeire; az angyalok felséges voltára s a többi mennyei lények minden dolgaira. — Láthatta Ahrimánt is a maga világában, aki hatalmas hangján kiáltozott feléje, mondván, hogy ne törődjön az isteni törvényekkel és adja neki a szívét és teljesíteni fogja minden kívánságát és hogy ne gyötörje az Ő országa népit a földön és égben.

Zarathustra azonban válaszolá: «Csalóka lény és látszat, amit magadból igérsz . . . Isten kegyelme lesz velem és azzal elrontom mindazt, amit építél a földön.»

És most látta Zarathustra, amint egy tűz-folyam hömpölygött feléje, melyből izzó érc ömlött ki testére, de a melytől egy haja szála sem pusztulhatott el. És ekkor szét nyitotta keblét s mint a lágy

viaszt, szedte ki belőle az olvadt érceket — és mindez az Ur akaratából történt volt így, — mert akit az Isten oltalmaz, annak sem tűz, sem víz soha nem árthat.

Mondá azután az Ur: »Óh te pásztora az én népemnek, mond el nekik, amit te mostan itt láttál . . .

— Aki a gonoszság fejedelmére hallgat, annak testéből vérfolyam patakzik és tüzláng mardossa azt, úgy, ahogyan láttad. — És a tűz-folyó jelentését is halljad: Egy emberi nemzettség fogja törvényemet elhagyni és Ahrimán után fut majd. Azonban a jó szellemek seregei felkészülnek ellenük a harcra, amikor is legyőzetvén, a tűz-folyam elemészti őket. Ekkor fog megjelenni Zarathustra szellemei leszármazottjaként az a férfiú, aki a nagy küzdelmek után beálló csendességben megtanítja az embereket mindazon dolgokra, amire a földön csak szükségük lehet.

És mondá még az Ur: Én a tomboló viharban rejtező csendesség vagyok és fényem világa titkon világol elő a külső csillogás legbenső mélyiről . . .

Ne tégy, ne taníts soha mást a földön, csak amit tőlem hallottál volt, úgy majd az időknek végén én is könyörülettel hajlok te hozzád; mert tudd meg, nem kedvemre való dolog, hogy te a bűneidben soká megmaradjál, hanem hogy téged elvonjalak a rossztól és hogy bűneidet kissebbítem folyton. Aki bünt vet, törvényem úgy írja elő, hogy a pokolban az kárhozatot arat, — míg a jó az jót fog aratni . . .»

Erdei magányában azután meglátogatták és tanítták őt az állati lelkek védő szellemei; az elemek ragyogó angyala, aki elrendelé az áldozati tűz gyújtását, amelynek lángja lobogása hasonlatos az Isten tiszta fényéhez és amelynél szebb, gyönyörűbb dolog nem adatott a földön az

emberek számára, — s hogy csak zödelő galyat égessenek és csak füveket illatoztassanak, ifja és öregje egyaránt s az Isten mindenkor meg fogja hallgatni ájtatos, egyszerű imájukat.

Majd a föld vezérlő szelleme szólott, szorgalmazva a föld oda-adó, buzgó művelését, — és a vizek, források és folyók szelleme is eljött s végül a gyümölcsöző fák és virágok lelkeinek vezérlő tiszta szelleme, elhozván mindenik a maga tanítását.

És megtanították minden dolgokra az Ur által melléje rendelt szellemi seregek, hogy a csillag-világok mindegyike a földhöz hasonlóan szellemi és emberi lényekkel van telítve és ugyancsak élet zsong a föld és napközi szférák gyűrűjében, — hogy az emberi lények születésük előtt mint szellemi lények éltek már a mennyekben és haláluk után ismét oda térnek vissza, hogy ha jók; de mint szellemek is elláto-

gathatnak a földre, — míg a rosszak a pokolba jutnak és ott maradnak feltámadásukig, amikor azután megítéltetnek.

Zarathustra idejétől számítva 3000 esztendő elteltével oly rossz lesz az emberiség a földön, hogy az Isten a megváltó személyes megjelenését teszi szükségessé a földön. Ez meg is fog születni Zarathustra kései szellemi magvából, és megváltónak, üdvözítőnek fog hivattatni, aki megkezdvén tanítói működését, megsemmisíti majd a földön a rosszat,

És ekkor lesz a halottak feltámadása, amikor elnyeri ki-ki a maga büntetését és munkára hívja el az Ur a hozzá hű övéit. És ezzel be fog fejeződni a 12.000 éves világ-periodus negyedik 3 ezer éves szakasza, amely Zarathustra tanításától az Ur eljöveteleig fog majdan nyulni, — hogy azután az új teremtetés reggelén új munkára

hivja el az Ur az ő szorgos és hű szellemi seregét.

— — — — —

Zarathustra az emberek és az isteni igazság hő szeretetéből választá csendes erdei magányát. Ezt tartja róla a legrégebb hagyomány. Mikor azután az Ur és a szellemi seregek közölték volt véle a legfelsőbb lény akaratát, — előjött újra az emberek közé, hogy tovább adja a szent tanításokat.

A varázslók és bálványimádók nagy serege rontott volt rája, hogy tanával együtt megsemmisítse — mondván — hogy ha mindig is olvasni fogod a te Avesztádat, ellenünk még se tehetel semmit . . .

És mégis, hogy tehetett. — Vele volt ottan is az Ur és a szellemi seregek, kik elől az istentelen bálvá-

nyozók és rossz lelkek csapatos raja futva menekült! És lassan, lépésről lépésre, meghódította Iránt, miután Vistaspa király egész családjával s néhány előkelőség az ország nagyjai közül, odaadó pártfogói lettek.

Hire messze országokba is eljutott volt. Az indusok legbölcsebb embere, Csengeregácsa is hírét hallván, vitára szólítá Zarathustrát. Két esztendeig tanult már odaadó buzgalommal, hogy a szellemi küzdelemben legyőzze majd Zarathustrát. A győztes azonban mégis Zarathustra maradt, — mert amikor felolvasta előtte a Zend-Aveszta egyes részeit, ámulattal telve hajlott meg előtte India akkori legnagyobb bölcse, mondván: «Megöregedtem már, ősz fejjel állok itt előtted és ime, minden bölcseségem pirulva szégyenül meg e könyv isteni tanítása előtt, — mert ami titkokat

emberi ésszel eddig megfejteni nem voltam képes, arra ez a könyv immár feleletet adott. — És milyen bölcseség lehetett az, amely mindezeket a tudásokat sorra leíratta? Bizony mondom, kétszáz esztendő sem lett volna elég, sőt csak arra, hogy a kérdéseket rendre összeszedjem, amelyekre itt már feleletet is nyertem, miért is elismerem és magasztalom ezen mű tisztaságos, isteni voltát.»

És az ősz bölcs egyik leghűbb tanítványa lett Zarathustrának és hazatérve Indiába, több mint 80.000 embert térített meg Zarathustra gyönyörű hitvilágának.

Tanai eljutottak Chaldeába, ahol maga is járt és térített.

Pythagorás is és az egész komolyabb görög filozófia az ő tanaiból merített sok dolgot. Hatással volt a zsidók fejlődő

vallás rendszerére és ez uton a keresztyén hitfölfogásokra is.

Élete alkonyán Vistaspa király háborút kezdett Turán fejedelme és istentelen bálványozásba süllyedt népe ellen. A harcot megnyerte ugyan, de nagy-nagy áldozatba került. Állítólag a 77 éves ősz Zarathustrát is turáni harcos ölte meg.

Az emberek szerint Zarathustra szent próféta volt. Ő magát az Isten alázatos, szerény dalnokának tartotta csupán. Önmaga tanult meg élni, hogy a példát életével szolgáltassa.

Hite, mint élete, egyszerű volt és tiszta. A végtelen, a minden törvényt magába foglaló. Istenről Dávid nem zengett szebb zsoltárokat!

Amikor elvonult csendes magányába, — szívét, lelkét teljesen átaladja az Úrnak

Lelki szemei előtt kibontakozik az évezredes múlt és a messze jövő. Maga előtt látja a nagy munkát, melyre feladata hívja: Átreformálni, lényegében újjá alkotni az elrontott vallási elveket . . .

És Úra-Istene segedelmével megfelelt ennek.

Elvonult előtte az egész teremtettség. Szóba állott az azt éltető szellemi és lelki világgal. Megtudakolta az angyalok neveit és minden tündérékét. Együtt járt az Urral. Együtt sirtak az emberek rosszságán s együtt örvendeztek minden megnyilatkozó parányi kis jóindulatnak.

Tanítását közvetlenül nyerte az Urtól. Nem az Istentől, aki a mindenséget tartja a végtelen időben, de az Ő belőle való testesült szent-akarattól, — e földet s a mi lelki világunkat vezető s annak törvényét megalkotó egyetlen Urtól, akié itt minden érzésünk és minden gondolatunk. Aki már

oly sokszor egybe akarta gyűjteni e földnek népeit, de azok soha nem akarták. — Akinek tüze ott lángolt fénylőn a Mózes arca előtt égő vadrózsabokorban, — aki a pusztában vonuló tábor felett annak vezérlő oszlopaként ott lebegett folyton; aki maga előtt küldte Zarathustrát is és akinek tizedet adott és teljes tisztelettel hódolt volt régen Ábrahám, — az atya és az anya nélkül való, magát az Isten felséges papjának nevező Melchisedeknek!

Az Urtól nyert közlések nyomán megvilágítja a közeljövőt, amelyben Zarathustra szellemi magvából meg fog születni maga az Ur, a világ-megváltó Messiás. És ezer évvel később — így jelezte volt — meg is született tényleg, amikor Zarathustra késő utódai oda zarándokoltak, hódolandó a magasságosnak. Előttünk ismerős és kedves történet, amikor kelet bölcs férfiai elindulnak a csillag-fény után, hogy ráakadjanak

az istálló szalmáján pihenő parányi gyermekre . . . Óh, az Urnak utai csodálatosak és megfoghatatlanok!

Zarathustra nem ismeri a bosszuálló, az örökre büntető Istent. Az Ő Istene a derült napsütésben az éltető élet.

Az Ő Istene nem teremti a rosszat, de végig kíséri azt bűn-utain.

Ő az öröktől való és ő tartja magában ezt a nagy-nagy mindenséget.

Mint Belőle származott akarat, Ahura-Mazda, a mindenek fölött való Ur, a keresztyén hittanban a Fiu-Istennek megfelelő testesült szellem Ő, akinek lényege a végtelen szeretet, amely létre is hozta az örökkévalóság mélyiben. Ugyancsak a keresztyén hittan angyalaival és szent szellemeivel egyeztethető a Zend-Avesztában szereplő szellemek kara — ennek ellentétéként szerepel az Aharimán fenhatósága alatt tomboló rossz szellemek és lelkek romboló világa,

— éltetvén az anyag élő-életét, mintegy alulról felfelé törve . . . A mocsár fölött lebegő nehéz pára ez, — míg a fényben munkáló szellemi seregek felülről alá omolva, érlelik és átalakítják a sulyos anyagot. Dolgoznak, munkálnak szakadatlanul, — a haladásba éltetőül a fejlődést és a fejlődésbe célul a folyton szebbülést írva.

Egymással küzdő két szellem-sereg, mely betölti a közöttünk boruló eget, az azon áttetsző napot, holdat s fényes csillagokat, — mely élteti s mozgatja a levegő ég színét, a vihar tombolását, — mely értelmet ad a víz, eső s pára körforgásának, vezeli a fűvek, erdők lelki-éltetését, átfogja a hegyek magosságát, a völgyek mélységét, a tenger vizét, a főveny homokját és módjával élteti a hegyek sokféle érceit s kőveit. — Köztünk járnak s befolyanak napi

dolgainkba, gátlólag, — avagy előbb-előbbre segítve.

Velük megértetni magunkat, szavukat hallani s aszerint igazodni minden dolgainkban — szent könyve, — tündérország törvénykönyvében különösképen erre tanított.

Mikor az Ur megtanította Zarathustrát a Zend-Avesztában foglalt dolgokra, mondá neki: «Menj és olvasd fel ezt Vistaspa királynak, hogy azután oltalmába vegye. Mond meg neki, hogy ki vagyok és hogy melyek az én igazi utaim.»

Zarathustra végtelenül örült ennek a parancsnak és teljesítette legott.

Egyenesen Balkba sietett, ahol a király lakott volt.

A király elé kerülve, előadta jövetele célját. — A király meglepetve Zarathustra bölcsesége által, maga mellé

parancsolta országa bölcs férfiai és tudós papjait, akikkel azután együtt kérdezősködtek minden dolgokról és azok mélységes titkáról, amely kérdésekre — Isten bölcsesége által vezéreltetvén — Zarathustra sorba feleletet adott.

A király dicsérettel halmozá el és jóindulatáról biztosította, majd személye iránt érdeklődött, hogy ki — mi volna s hogy honnan, mely tájról érkezett?

És a bölcsek haraggal teltek el iránta, amikor megtudták idegen voltát. Zarathustra ugyanis Irántól északra, vagy észak-nyugatra fekvő valamelyik szomszédos országból került át Iránba, működési terének főhelyére.

Az ellene esküvő papok és bölcsek táborát azonban lefegyverezte tudásának teljes hatalmával. És a király előtt nagy lett Zarathustra, aki ezeket mondá neki: «Én Istentől küldtettem, aki az eget alkotta

és a földet és a sok-sok csillagokat; az Istentől, aki nap-nap után táplálja e földnek lakóit és aki az ő szolgálait magához veszi; aki koronádat a fejedre tette és megóv téged minden veszedelemtől. Akinek erejéből kormányzol és uralkodol minden szolgálid fölött.»

Ekkor odanyújtá a királynak a Zend-Avesztát és mondá: «Azért küldött engem az Isten erre világra, hogy, szentséges akaratát a nemzetségeknek kinyilatkoztassam.»

Te is, ha cselekszed az Isten akaratát, ragyogó fény fog körül ott abban a világban, de már e földi hazában is, — míg ha nem hallgatnál az isteni szóra, úgy akkor széttöri koronádat az Isten és szomorú véged leend.

Hajolj meg azért az Ur tanítása előtt és ne kövesd az istentelen ördögi tanokat!

És a király válaszolá: «Mégis, hogy

mit hozhatnál föl magad bizonyása mellett, hogy higgyek szavaidnak és micsoda jelt cselekedhetsz, hogy küldetésedet igazolni tudnád és hogy azután higgyek küldetésedben és védelmeződ és hited oltalma legyek?»

«Aki azt cselekszi, amit én tanítok — mondá Zarathustra — az nagy-nagy csodákat fog cselekedni . . . Azt mondá nekem az Ur: ha a király majd jelt kíván tőled, csak olvasd a Zend-Avesztát s más csudára nem is lesz szüksége. — Mert a könyv, amelyet itt magad előtt látsz, csodának éppen elég csoda, — föltárván előtted, amit a két világ titkokat magában rejteget: a csillag-világok pályafutását és a jótcselekvőknek az útját . . .

«Ugy hát akkor olvasd a Zend-Avesztát!»

És Zarathustra felnyitotta a könyvet és kezdé olvasni a királynak a Zend-Avesztát:

ZEND-AVESZTA.

I.

AHITATTAL, szent buzgósággal
emelem fel hozzád kezeimet,
óh én Istenem!
De mégis, mégis, —
szent szellemed fuvalma
töltse be előbb valómat egészen,
te örök igazság!
hogy magam is aztán jóvá lehessek,
és velem itt
ez a hűséges föld is.

2. Vágyódó lelkünket
töltsd be jóságoddal
én Uram, Istenem,
s tégy méltókká minket
mostan és minden időkre.
Óh mert csak a jóságban lakozhat
az igazi, a valódi béke.

3. Énekem folyton csak Te rólad szóljon,
Te rólad zengjen,
mint soha azelőtt:
hogy mi vagy Te nékem,
hogy ki vagy énnékem
és hogy Te csak boldogságot árasztasz
mindenfelé széjjel.
Szent erőddel öleljél át engem,
a te ős erőddel,
mely mindeneket tart és magába fogad.
Óh halld meg kiáltásomat, én édes Istenem!

4. Mint az áldozat gyenge füstje,
ugy szállok én is el feléd,
felajánlva lelkem igaz törekvését,
hogy magam cselekedetivel
másokat is jóra segítsek.
Csak erőddel támogass majd, kérlek.
Életemet im neked szentelem,
s mennyországod szent szolgálatjára
meghajtom lelkem!

5. Tudom Uram, hogy kérésemre
Te sohasem mondanál nem-et.
Óh édes Istenem,
ugy szeretnék mindig Te nálad lakozni, —
de nem csak vágyakozással csüggeni rajtad,
megsemmisülni szeretnék Benned,
hogy valómat magadban rejtve —
hordozzál titkon, egy örökkévalón át.

6. Setét még az én világom,
de hiszem és tudom,
hogy egykoron majdan fényt deritesz rája.
Gondolataimat, cselekvésimet,
fogd föl magadhoz kérlek,
én jó Istenem!
Te magadhoz mindent,
s Te nálad, Benned majd,
lelkem igaz otthonra talál.

Jasna, 29.

II.

H, hát tekints le én reám is!

kiálta fennszóval,

föl az egek felé

a földnek szomorú, panaszos lelke:

«Óh, hogy miért is vagyok én itten

és ki adott életet nékem,

hogy mindig csak magamat adjam!

Kétség és töprengés fog el,

mert amit én kapok,

az csak ölü fájdalom és megvettetés.

Sehol egy barátom, nincsen segedelmem...

Ti könyörüljete hát, óh mennyieiek,

nyujtsatok irt lelkem bus honának!»

2. S szólott az igazság hordozójához

a föld szelleme is, mondván:

«Van-e valjon a föld számára igazságod?

Mert folyton csak durva bántás éri,
amióta itt e teremtés,
és csak szenved, szenved örökké.
Van-e sziv, mely vele érezni tudjon,
s hol az erő, mely neki segedelmet hozzon?»

3. Az igazság hordozója szólott:

«Segedelmet óh hogyan nyujthassak...
mert amióta csak ember az ember,
a védtelent s ügyefogyottat
mindig kizsákmányolja,
s mert szava soh'se volt a panaszkodásra,
maga-magának a szomorú lelkű föld
mitsem akarhatott.»

«Ugyhát akarni fogok — kiáltotta a föld.»

4. De válaszolt az Igazságosság:

«Az Ur maradjon a te egyedüli segedelmed,
aki tud minden jövődöt
és elmúlt dolgokat.
Minden kigondolt gondolat

és ami még elgondolható,
 Ő benne az ma is, már teljes valóság.
 Mi vagyon miért, Ő a tudója
 és tudja bizonygyal azt is,
 hogy miért szenvedünk.

5. Te magad is inkább
 könyörögi én-vélem, —
 buzgó imádsággal kérve Istenünket
 a szomorú földért!»

6. És ekkor az Isten hangja hangzott,
 ki előtt rejtély nincs, sehol a világon,
 ki magában rejti az okozat titkát:
 «Senki nem volt még akkoron,
 amidőn én téged
 az élet hajnalán lételre hivtalak;
 eszmélődő valód én tőlem származott
 s én adtam neki a gondolatot:
 Tápláld azért tovább az emberi nemet
 ne kérdezz, semmit ne szólj,

mert amire szükség van,
 én azt jó előre tudom
 s időben megadom.»

7. Így beszélt az Isten,
 És szelleme ekkor csak átfogta a földet
 és megremegtette azt mélységeiben
 és a föld kiálta, mondván:
 «Óh Isten, van e lény valjon a földön,
 aki megújhdásomat
 elmondaná mostan
 az emberi nemnek?»

8. És sirt, sirt keservesen:
 «Óh, a gyenge ember a földön,
 bizony, hogy nagy-nagy szükségük van reám,
 és én megakartam tagadni
 magamat tőlük!
 Óh de ki az, aki elmondja majd,
 mily odadó szeretettel
 szolgálók most nekik?»

9. Az igazságosság szelleme szólalt meg ekkor:

«Van egy közöttük,
aki veled érez . . .

Hangtalan gondolatidnak
zengő hangja lesz Ó:
Zarathustra Spitama.»

10. S most óh én, Zarathustra szólok:

«Te egyedül való,
mindeneket te magadból kormányzó Isten!
Add, hogy viruljon ez a föld
kacagó örömmel,
és add,
hogy hála telt szívvél
örülni tudjunk annak!

11. — De honnan vesszük az örömet is, mond,
hanemha Tőled?

A földet is és mindeneket
öleld óh magadhoz,
én édes Istenem!»

Hallom a föld szavát:

«Uram, teremtőm! — Virulni akarok!»

— — — — —
És mit szólunk mi . . . parányi emberi lények?!

III.

Jasna, 30.

AKIK hallgatni akarnak reám,
 azokhoz intézem mostan a szómat:
 hogy minden jószándékival mikép
 az ember úgy cselekedni, [igyekezzem
 hogy örömtől sugárzó élete
 az Istenről szóló
 élő tanubizonyosság lehessen, —
 s hogy micsoda szent nyugalom,
 csendes béke lesz az:
 ahol a sötét mélységek felett
 az Ur lelke ragyog majd . . .

2. Föl-föl a magasságba!
 Lelketek sorsdöntő pillanatában
 napbíró tekintettel
 mint sasok szárnyaljatok!
 S ti pediglen, nagy hatalmasságok
 ezer éves álmatokból ébredjetek föl már:

segítsetek,
 álljatok im oldalaink mellé!

3. Ugy volt az kezdetben, mondom,
 a világteremtéskor,
 hogy az álmodozó szellemi seregből
 csak kivált a szembe álló
 jónak és a rossznak
 kettős világrendje,
 s külön gondolat, szó és tettekké lőnek.
 Csak aki bölcs, foghatja föl mindezt
 és tétován jár-kelet az értelmetlen
 s mélységeibe hatolni nem bír!

4. És im kibontakozik előttünk:
 a jónak és rossznak
 küzdelmes küzdelme.
 Mert amit épít az egyik,
 erős kézzel a másik azt összerombolja.
 Élet és halál így váltakoznak.

De mint ahogy kezdete vala egykor,
vége is majdan — ugyanugy lészen:
csak a létel marad meg örökkön-örökké...
De mivelhogy még ide köt küzdelmes életünk,
gondunk legyen rája, mikép igazodjunk.

5. Jót tenni és rosszat cselekedni, nem más,
mint hallgatni a jónak vagy rossznak a szavára.
De a jóra törekvő a jót fogja szolgálni
és e jósága lesz igaz-való-élte.

6. Mindenhol küzdelem van,
el, az egek és földek
messzi határáig.

Jaj nektek, ha e küzdelemben
ingatagok vagytok!

A gonoszság az nagy-nagy hatalom,
s ha magához ragad,
rontó viharában elvész számotokra
minden tanítás
és a szenvedés terhe nehezül reátok.

De jusson eszetekbe,
hogy e nagy változandóságban
életek mintegy kézen hordoztatik, —
hogy szellemből születve,
oldalatok mellett az igazság áll őrt,
és hogy a jó mint győztes kerül elő
minden küzdelemből.

8. Egykoron mégis csak vége lesz majdan
a hosszú csatának
és elfog takarodni a rossz,
mivelhogy nem bírta végig
a jóságnak ragyogó,
tiszta tekintetét.
Föl hát a küzdelemre:
legyőzni a rosszat
és urrá tenni a jót!

9. Az emberiség javára akarunk munkálni!
Jóságnak mindenhol vezérlő szelleme
segíts minket ebben!

És te is, szent Igazság, lebegj mi előttünk,
 hogy gondolatainkban
 el ne tévelyedjünk.

10. Amit szerencsének nevezünk ma,
 óh hogyan fog az egykor pusztulóra jutni:
 De megmarad nekünk az Örökkévaló, —
 minden jó szándékunk
 legszentebb jutalma.

11. Emberek! ha az Örökkévalót
 a mulandó miatt el nem felejtitek
 és ez lesz az egyedüli
 vezető fonátok:
 úgy akkor mitől se féljete!

IV.

A Isten adta érzéssel szivedben
 az emberekhez közelitesz szóddal:
 közülök oly sokan,
 — jónak megrontói, s gonosz keresői —
 nem hallgatnak téged.
 De aki érzés-világával
 attóri énje szűk korlátait,
 bizonynyal, hogy hozzád fog hajolni.

2. Mégis-mégis, oly nehéz az sokszor,
 megtalálni itten az igazi utat.
 Ezért jöttem mostan el hozzátok
 bárha, testvéreim,
 — miattam és ti miattatok is —
 e lenne hiába . . .
 Ékintsetek reám,
 m előttetek járok, követendő példa.

Isten annak a megmondhatója,
törvényibe járni, hogy mennyire vágyom

3. Maradjon meg azért vágyódásunk hidja,
Istenhez és minden belőle valóhoz, —
mert ha nem is járhatjuk még
az igazság utját,
el ne vesszen bennünk szándéka a jónak,
s lelkünk ragyogása mind messzebbre terje
legyőzván a rossznak
vak — setét világát.

4. Mondanád meg nekem,
én édes Istenem,
hogyan mit cselekedjem
és hogyan cselekedjem:
amit a számomra Te már kijelöltél, —
odaadó szívem hogy magába zárja,
s hogy soha-soha el ne felejtsem!

5. Mind, amivel bírok, fölajánlom néked

óh ismeretlen erő, bölcsék-bölcsessége,
aki megtaníthatsz majd
minden tudományra,
ki utmutatóm léssz abba az országba,
hova szívem szerint,
legjobb óráimban vissza-vissza vágyom!

6. Óh Isten, mily csodálatos is az,
hogy jóságod neked a sugallatot adta,
hogy föl a magasságot,
le a mélységeket
messze kiterjesszed,
sugározó fénnel sorra, hogy betöltsed,
munkára szólítván mélységeiben
a szellemek világát!
Betöltik az űrt,
s lélekzétvételük legparányibbjával
széjjelebb feszítik a nagy mindenséget,
Te reád gondolva folyton.
Csak Te maradsz ugyanaz,

időtlen időig,
mint voltál valaha!

7. Életem legmélységesebb titka, óh én Istenem:
hogy minden létezőnek bennső értelme
hogy kezdet és végezet, — [Te vagy;
e világ létele

és benső valója,
mind Te belőled való;
hogy e világ értelmének
leggyönyörűbb gondolata

Te vagy; —

legjobb érzetünknek a legbensőbb magja
és örök forrása
a hullámzó élet végtelen árjának.

8. A szellem- és anyag-világ
két külön országa

Te benned szépen össze, egybefolynak.

Benne járunk, élünk

s mi magunktól mégis

hozzá nem adhatunk,
csak egy parányit sem.

9. Óh de hát ki is gondolna erre!

Csalóka dolog az, amikor az ember
magáénak vallja földi gazdagságát;

csak ha megtagadja önmagát az ember,
valóját egészen átaladva Néked, —

akkor birhat mindent

ezen igazságban.

10. Isten, a kezdet kezdetével

szellemed sziporkái mint lángtenger égtek

és oly különösképen,

mind-megannyia,

saját öntudatra éledt . . .!

Ők azok a lelkek,

akiket testtel testbe ruháztál,

hogy saját énje szerint,

ki-ki maga dolgát renddel végezhesse.

11. De im, hangok zürzavara támadt,
át, tulhangozva egy- a másikat!
Mig odaadó hűséggel csügg rajtad az egyik, —
és csak Téged kiált, —
minden jót felejtve, hűtlenül elhagyni akar
és ellened összeesküvést sző [a másik
s az ingadozóknak gondolatját
magukhoz hajtani igyekeznek.

12. A Te fényed azonban áthat mindeneket
és tekinteted mindenhová eljut,
el a szívek benső, titkos rejtekébe,
bár elfedni igyekezzenek azt!
— A te szívedbe is,
kinek hangja legmesszibbre hallik,
akit csak ha parányi bánalom ér,
kárpótolni azért egy világ se bírhat . . .

13. Uram, ime távol ő tőlük,
én a magam útján állok;
kérlek azért Téged:

mond meg nékem,
hogyan mit rejt a jövődől
Föl lesz-e jegyezve, betűvel írva,
a nagy ítéletre, —
ami jót cselekszünk
és ami gonoszság történik a földön?

14. Azt kérdezem Tőled,
nem feledeksz majd el,
hogyan a rossz a rosszat
erőszakkal segíti e földön,
hogyan amit embertől és amit állattól?
s országokból rabolt,
magát azzal kövérre hizlalja?

15. Azt kérdezem Tőled,
hogyan mégis-mégis, — van-e maradandó
ereje a jónak
és nem a rideg ész
győz majd e világon?

16. Óh, oly nehéz dolog az,
amikor ezen az anyag-világon
céljához akar eljutni az ember,
hogy sokszor kiáltok magamban:
a temérdek tanok
és sok hamisságok közt
az igazság-e a maradandó jó,
s nem amazokkal kell tartanom inkább?
Óh Istenem, szólj hozzám ezen bizonytalan-
Ne hagyjál el engem! [ságban!]

— — — — —

17. El veled, te alkuvó gondolat,
ha kard élivel ölöm is el szódat!
Mert tekintetek csak körül,
származott-e még valaha belőlük egy jó is
a mi otthonunkra, a mi falvainkra,
házára, világra?

18. Adott valamikor nyugtot,
bahogy valaki a benső nyugodalmát

a külső világnak dolgába kereste?
Bizony, csak ki rejtekhelyét tudja
az örök forrásnak, —
olthatja belőle lelkének a szomját,
igaz enyhületet találván szívének!
— Egykoron régen,
ragyogó fénnel ragyogott
minden parányi kis szikra . . .
De körül itt minden
újra tüztenger lesz:
egymást suroló két darab fa lesz a jó
és szemben vele a rossz, —
melyből láng tör elő,
mely láng és tűz azonban fényt s meleget ad!

19. S bárhova kerülnél a nagy küzdelemben,
mint láng, avagy füst, —
elnyomva fojtó pára tömegében,
avagy lobogva feltörő tűznek közepében:
ten magad lelke mindenhol meg marad

s megmarad néki
a jó és rossz között való választhatás.

20. De választásodnál, mondom,
vigyázz, nagyon vigyázz, —
mert óh, ha választanod kell is,
mit tudsz te még Róla, a te Istenedről,
aki magasságosabb
és mélyebb mindeneknél.
— Igen, Ő a mindenek adója
és Ő adja
lelked valójának gyönyörű világát,
igazi békéjét a szent-igazságnak
s szellemednek az ő csendes,
békés nyugalomát . . .
Ugye, hogy ezt választanád te is magadnak?!

— — — — —

21. Aki mindezeket önmagában hordja,
mire való legyen az én szavam annak?
Az megért és tud már mindeneket

s elfolyó élete:
a legtisztább imádság.
A legbensőbb titkok tudója, Isten,
Ő érti s tudja csak,
hogy mit ér a lélek ilyen
titkos hangtalan imája.

Jasna, 32.

V.

S ZENT vágyódással eltelve
állunk itt előtted,
egybeforrt érzéseinkkel:
ur és szolga.

A Te tanubizonyságod akarunk lenni, óh Isten,
szent nevedet hiva szünet-szüntelenül,
tisztá csengése hogy áthangozzon
minden hangzavaron túl!

— — — — —

2. Isten teremte a szellemet,
s beléje oltva a szent igazságot,
melynek mivolta a szabad, egyéni cselekvés,
aminek érett gyümölcse:
a jámbor, csendes élet.
És én ebben a csendben veletek,
nálatok fogok lakozni.
Ezt mondja az Isten.

3. Önzés által vezetve,
ti gonosznak szellemei,
és hazug prófétáik
sköztük különösebben: te kétszínű hazugság,
miattatok sir
s terheteket nyögi
mind az egész világ.

4. Hatalmatok a hizelgő beszéd
s a kellemetes szó,
melybe az embereket beleringatjátok,
hogy minden más munkára
unottan fáradtak lesznek —
s felednek Istent
és kötelességet.

5. Hát életnek nevezitek ti ezt?
Ez élet elmúltával
a halálban kezdődik az igazi élet,
s ti a mulandó miatt
az örökkévalótól fosztjátok meg őket!

De hát ha így akarja a gonosz
és megsemmisítő szándéka ellen
ti semmit sem tesztek.

6. Ezer uton leselkedik rátok a rossz,
és utait, Isten csak Te ismered.
De ha egykor vége lesz a harcnak,
melyet a jó viv a gonoszszággal,
hogyan mi volt a helyes dolog,
kiviláglik akkor.

7. Embereknek még a legbölcsebbje sem tudja,
hol és hogy merre igazodjon.
Kiki módja szerint,
leéli életét, —
de a véget ember nem,
azt csak a jó Isten tudja.

8. Ki maradhat ugyan menten
valamelyes büntől?
Még a legszentebb sem. —

Vivahvánt fiának,
Yimának esete,
aki máskülönben igaz becsülettel
állotta meg helyét,
nem ezt bizonyítja?

— — — — —
Óh hogyan is reméljem én, magam tisztaságát?

9. Óh Isten, te tudhatod csak,
hogyan mi legyen a helyes.
Én csak annyit tudok,
hogyan minden tan és minden tanítás
lelkem sulyként nyomja
s közöttük el nem igazodom
s csak újabb vágyódással
ölöm a lelkemet
és segedelmedért,
megváltatásomért kiáltozok.

10. Azért mondom, hogy eretnek az,
aki lerontja

az én mélységes és igaz érzetemet,
 aki felmorzsolni akarja a földet,
 aki utjába áll annak,
 hogy vágyódó szívvvel
 az egekbe lássak. —

Ki az okosságot ravaszsággá tette,
 aki a földi jót nevezi csak célnak
 s letöri menten azt, aki más dologra,
 aki valamivel még többre is vágyik.

11. Hogy fentarthassák földi életüket,
 dolgoznak-e valjon?
 Ők jól élnek, igen, mások rovására,
 megfosztva azokat földi dolgaiktól, —
 s könnyű életükkel
 másokat is erre csábítanak.

12. Szorongó lelkükből az összes próféták,
 amiként most én is, nem így kiáltának?
 S nem ugyanaz volt-e az ő szent haragjuk
 ama csoport ellen,

mely saját törvényekkel,
 mint ragadozó sas, csapott a földekre, —
 magának tartván meg,
 jogtalanul jogot formálva reája.

13. Napjaink hazug királya, Gruhma is,
 ilyen törvény szerint járt el.
 A rideg önzésnek szolgája ő ezzel,
 gonosz gonoszságát olyanabbá téve,
 s kegyetlen gyilkosa
 minden jóra való, igaz törekvésnek.
 Husunkon hívva,
 kénye kedvét, kik ellene szólunk,
 gyalázó szavakkal
 mi rajtunk tölti ki.

14. Maradjon csak, amilyen, olyannak;
 elég büntetés ez már az ő számára.
 Csak mi vigyázzunk aztán,
 hatalma mégis, hogy tulon-tul ne érjen.
 — Láthatjátok ebből, hogy végeredményében

hova is vezet az ilyen cselekedet.
 És ez a példa, hiszem,
 megóv benneteket hasonló esettől.

— — — — —
 Igen, mely táplál titeket,
 legyen szabad a föld,
 s ne legyen prédája
 őrvongó zsarnokok
 kiválasztottjának.

15. Papok s nemes urak,
 önző életüket szűk korláttal védik,
 de amelyen áttör a bennünk lakozó
 és megnem alkuvó
 győzedelmes élet.

Mert ami életünk több evés-ivásnál:
 a földek és egekig ható
 igazi buzgalom annak éltetője.

16. Isten ami erőségünk,
 Ki állhat ellene néki?

Szent törekvésimben
 légy óh segedelmem,
 én édes Istenem, —
 ne hagyjál el engem!

Te tudod, miért száll folyton ég felé imám, —
 Te tudod óh Uram,
 a szegény, szegény embereket,
 hogy oly igen szeretem.

Jasna, 33.

VI.

ERTELEM nélkül a világ se lehetne, —
 de csak az Isten a tudója,
 hogy mi mire van benne.
 Egykoron majd kiviláglik mégis,
 hogy mindenhol
 az eszme irányított mindent
 s a rossznak és a jónak is
 megvan az ő célja,
 és hogy a kezdettel karöltve jár
 a dolgoknak a vége.

2. Hogyha gondolatban,
 szóval s tetteidben
 harcolsz szüntelenül a hazugság ellen, —
 s helyibe oltod az igazság szerelmét:
 bizony, megismerted a teremtés célját.

3. Jártadban, keltedben, utad ahogy hozza —
 ha segítséget nyújtasz az embereknek,
 úgy igazi munkát végezel a földön
 s e munka gyümölcse
 az egekben vár rád.

4. Uram,
 imám szárnyaival takarom előled
 az ellened törőt
 s imámmal akarom távolnan tartani
 a hatalmas gőgjét.
 Befedni szárnyaimmal a csüggedő szegényt, —
 s ami elronthatná földem virulását:
 elüzni akarok minden rosszat tőle.

5. Óh, aki szolgálatodat
 minden más dolognál előbbre helyezém,
 hogy sem élet, sem halál
 számba nem jöhetnek, —
 aki folytonosan csak utánad vágyom
 és szent utaidnak nyomdokát keresem, —

6. Aki alázatos szószólója lettem
szived szent tanának,
merthogy hő szerelmem
hajtott im hozzája —
megesvén szívem a szomorú föld láttán:
szellemed szellemét,
szent-igazságod, igazságát,
kérve-kérlek,
sugározd reám is.

7. Ami az égben csak jó,
mint segítő barátot kérem,
álljon segedelmül oldalaink mellé;
szellem és igazság,
szálljon le mihozzánk
széles e földön, el messze határig,
minden emberekhez, —
s a gőgösnek gőgje
megtörik holnapra,
s felkelnek láttára
a sárban tapodtak!

8. Igazság és szellem —
külső valóság és bensőséges lénye,
teneked adom át magamat egészen
s benned olvadozva,
adom oda szómat szent dicséretedre.
Óh, töltsd el valómat egészen
és maradj örökké az enyém!

9. Könnyű lesz úgy utam e földi hazában,
mert ezzel, Óh Uram,
folyton csak tenálad vagyok, —
mert birom az igazságot
és birom szellemednek
gyönyörű valóját.

10. Ahogy jóságodból
öröktől fogva adtál
s kegyelmedből biztonnyal adni fogsz, —
szent tetszésed szerint, óh kérünk, add nekünk:
az igaz életet,
az igazság lelkét,

mely magában hordja
a boldogság titkát.

11. Istent mindenek előtt.

Mig magunk számára
ne maradjon más:
csak szerény alázat.

Mert végtelen hatalom Ő,
egy végtelen erő,
akiből nemcsak könnyörület árad,
aki nemcsak, hogy ad,
de önönmagát is adja, —
nem az elmulandó idők idejére,
de velünk marad
egy örökkévalón át. —

12. Csendben imádkozik az alázatosság
s csak szelleme tudja és érti,
hogy minek és miért.

Az igazság egyszer majd reá világít
s teljesedésbe hozza azt a szent kegyelem.

13. Óh, legyen osztályrészem nékem,
hogy vágyódásom célját
cselekedetimmal
kiérdemelhessem.

És ne csak énnekem,
add ezt óh másoknak is.
S ha úgy kellene lenni,
életemet is, im vedd, odaadom,
életem legboldogabb óráit is,
amelyekben csak boldog lehettem
és legszebb gondolatim,
tettemet és szómat,
Uram, vedd el tőlem,
im neked ajánlom.
Vedd el óh hitemet Benned,
óh vedd el hitemet
én önönmagamban, —
csak Te maradj meg,
óh, csak Te maradj meg nékem!

Jasna, 34.

VII.

NE hagyd, óh Uram, hogy valaha is
fáradtak lehessünk
beszédben, tettben, s jó gondolkodásban!

Az örökkévalónak és igazságosnak
szent, tiszta leheléte
hat s munkál ezekben
s valónk megsejti benne
Istennek igaz mivoltát.

2. A jósággal telített szív Isten ajtaján kopogtat
és az az ember, ki az igazságot
hű szívvel szolgálja,
immár a küszöbre lépett.
Zengő hanggá lesz az az égi zengzetekben!

3. Óh Isten, szent igazságod előtt
im meghajtjuk magunkat . . .

Áradj ki mireánk,
óh ömljél el rajtunk
és mindeneken,
hogy megadó alázatosságban
Te benned,
a Tied maradhassunk!

4. Mint lobogó tűz lángja,
vágyódó szívünkkel úgy keresünk Téged,
hogy ami anyagi-testünk világában, —
azt lefejtsed rólunk
s szabaddá lett Énünk
örömujjongással szárnyalhasson feléd,
el a magasságba . . .
Mig a nélküled járni akarónak
csak gyötrelmet jelent
tűzed lobogó lángja.

5. Vágyva-vágyik a lelkünk utánad,
óh én Istenem,
s szorongó érzésével csak Téged óhajt, keres,

akié minden hatalom
és minden dicsőség!
Jóságoddal, kérlek, óh szállj le én hozzám...!
Lerázni magunkról mindent, ami rossz,
képzelt nagyságot és hiu emberit,
komoly szándékkal elhatározzánk.
Óh csak Te ne hagyj el minket!

6. Isten, Igazság, Szellem, —
óh mi érhetne valami én nekem többet,
mint amit Te jelentesz nekem!
Óh, hajolj le mihozzánk,
földi világunkhoz,
mely Te hozzád való vágyódással telve,
boldog örömmel im elejbéd siet.

7. Akarjuk mindazt, ami csak jó, —
mig mások a rosszat . . .
Ám de ez nem lehet a Te akaratodból,
a Te tetszésed szerint való.
Igazságodnak óh tarts meg Uram minket!

8. Szorgos munkával dolgozik a rossz
s munkája róla nagyhangon beszél.
Megannyi látvány a kíváncsi szemeknek —
s csendes munkánkkal
mi meg el-el maradunk.
Munkájuk azonban nem lesz maradandó:
muló dicsőség az,
az igazság hijján.

9. Gyalázattal illetik azt,
aki jámborságban, Téged, óh nagy Isten,
keresni merészel.
Önzésük azonban békót rak reájuk
és vaksággal veri meg őket
s mint vadász elől az üldözött vad,
loppal bujnak az igazság elől.

10. Mindenek fölött való dolog,
hogy te csak jó légy
és tetteid majdan
érett gyümölcsként vesznek körül!

Mert jóság a lényege
minden valóságnak;
s ha Istenről valahogy
valamit elgondolhatok:
ugy őt jóságnak nevezhetem.

11. És mert jóságos vagy,
telve boldogsággal, —
azért vagy Te örökkön-való.
S amikor csak utaidra lépünk,
magunkat közeledben tudva, —
eltelik szívünk is édes boldogsággal.

12. Óh ne engedd, Uram,
hogy valaha ezt elfelejtsük!
Utunk rejtett szakaszán is,
kérve-kérünk,
vezérelj folyton
jóra lépteinket
és gondolatinkat.
Add tudomásul óh, hangosan, szóval,

amit cselekedjünk,
s utunkat is
ujjaddal mutasd meg.

13. De időről-időre valjon nem ezt
S ha hozzád kiáltottunk, [cselekszed-e?
prófétáidnak ajkiról
nem adtál-e nekünk
mindenkoron választ?
Hogy hogyan történik ez?
Csodálatosan
és mégis a maga rendje
és bölcs célja szerint történik minden.

14. Legyen bár a világ olyan, amilyen,
benső valójában ott rejtezik mégis:
jóra valósa,
benső vágyódása felfelé a jóhoz . . .
Nem vagyunk elhagyatva
s ezt tudnunk minékünk nagyon is elég.
Ez a mi erősségünk

és ezen erőnkkel megmozgatjuk
akár a világokat!

S ahogy amiként adtál a multban,
hiszem és tudom,
hogymadsz a jövőben is, —
óh én éltetőm,
óh én mindenem!

15. Mindent jóvoltodból
és csak kegyelemből osztasz;
de ki is kényszerithetne Téged óh nagy Isten,
hogymörök rendedet
másképmalakítsad?
Óh add meg, kérelem, nekem
az én járandó részem
és add, kérelem, segedelmed is hozzám!

Jasna, 43.

VIII.

MINDEN ut, ha szándékunk jó hozzá,
bennünket az Istenhez vezérel.
Járja azért híven, ki-ki maga utját!
Csak erőt adjon majd hozzá az Isten
és kitartó állhatatosságot!
Szelid alázatot kérek én is Tőled,
Te néked hogymsoha ellent ne mondhassak,
s szellemedben való, igaz, szent életet.

2. Tündökölj, óh kérünk, ez itt való világnak
s légy fényes vezérlő csillagunk!
A te jóságod nekünk fénylő világosság,
csillag a mi setét földi éjszakánkban,
mely nélkül életünk sivár semmi volna . . .

3. Egyszerű, jóságos életünk e földön
egykor majd mennyedet nyitja meg minékünk,
ahol a lételnek igazi szent titka,

a mindenek fölött való jószág
 lesz majdan jutalmunk, —
 betöltvén itten e világban
 csendes életünket,
 testünket is
 és szellemünk valóját
 a te tisztaságos szent leheleteddel,
 óh mindenek fölött való szentséges Isten.

4. Adj innunk, óh kérünk, ebből a forrásból
 melyből az élet-élete fakad
 és lángod szent tüzét,
 melyben bármi lobogjon, égjen,
 fénylőn világít az s mindig csak ragyogón,
 óh öntsd el, töltsd ki én reám is!
 Óh mert e különös világnak itt
 élete, mindene,
 mégis csak Te vagy!

5. Te nálad vagyok, én édes Istenem,
 s látom dolgodat,

a sötét semminek mélységes ölében
 ahogyan szórod, veted a csiraképes magot, —
 tudva nagyon jól,
 ami termést hoz majd —
 magad előtt látván növekedését
 és elhervadását
 s a learatni valót.

6. Hogy borul virágba minden,
 mint fakaszt gyümölcsöt,
 éltetve a te meleg,
 jószágos napodtól!
 Szemedet azonban a külső mutató
 és pompázó pompa
 soha meg nem csalta. —
 Tudva-tudod a mi való értékünket,
 mely szerint sorsunk igazodik.

7. Te nálad vagyok,
 én édes Istenem;
 látlak és hallom szellemed szavát:

«Ki vagy te? — Kié vagy ember?!
Mutathatsz-e föl valamit, szép s jó gondolatot,
amit kigondoltál,
s szent kötelességből,
akaratom szerint
valóra váltottál?»

8. Feleletem néked:

Zarathustra vagyok,
haragnak-haragja az ellen, a mi rossz,
s szent kíváncsisággal telve,
jószágod, szépséged iránt, —
és ameddig életemmel bírom,
a te országodnak leszek hű szolgája . . .
Tekints óh valómba,
hogyan ezt lelkemből mondom.

9. Igen-igen, látlak,

im te előtted vagyok, én édes Istenem!
S szellemed fuvalma megint csak átfog,
kérdve engem;

«Mit akarsz, mond, megtudni tőlem?»

— — — — —
Mik vagyunk mi, óh Uram!
A Te fénnel lobogó lángod mellett heverő
száraz kőrök vagyunk csupán!
Szent tüzed lángja adjon életet, —
a Te valódi ismeretét, óh adja meg nekünk!

10. Érzem, hogy szívem e csendes órában
telve-telítve van
jószággal és békés, szelíd alázattal
és tudom azt is,
hogyan hangomban, szómban
erő-ereje rejlik,
mely hozzád, feléd tör, —
s tudom, hogy csak Te értesz meg engem,
hogyan igaz választ
egyedül csak Te adhatsz majd nekem.

11. Érezve-érezlek, látlak . . .
Veled, Te nálad vagyok, én édes Istenem

és hallok a mélységből feltörő
ezer és millió hangot,
ahogy Téged kiált,
a titkon rejtőző valód rejtekében keres.
Uram, mindeneknél inkább,
Te benned helyezem
teljes bizodalمام!

12. És Te már felelsz is nékem:
«Ha látni akarsz valómban engem:
ugy vonulj el bensőd mélységes csendjébe
s meglátod és hallod
s megtudod,
hogyan utaidnak kezdete és vége
egyedül Én vagyok.»

13. Igen-igen, látlak, —
Te nálad vagyok, én édes Istenem;
óh mert ha szívem szava szerint
végezem dolgomat,
ugy veled, Te nálad lehetek mindig. —

A Te végtelen jóságodban az gyönyörűség,
hogyan szent titkát az örökkévalóságnak
e mulandó világban
nekünk kinyilatkoztatod.

14. Óh hol van az ember,
óh hol van egy oly barát,
aki mint Te magad, óh Uram,
a legkisebbre is gondot viselsz folyton,
szünet-szüntelenül! —
Igen, igen, fölkelészek a harcra,
küzdő harcosa leszek az én Istenemnek
s hű seregébe odaállok én is,
új katonája.

15. Látlak, látlak, —
veled, Te nálad vagyok, én Istenem;
megsejtve igaz valódat,
bensőm remeg a várt boldogságtól
s izzva-izzom
lángod szent, forró lehétől,

Jőjjetek, óh jőjjetek,
 ki a napfényre,
 ki az éjszakából,
 ti dermedt szivek —
 és melegedjete föl!

16. Szavam elhal a csendbe,
 a szent, néma áhitatba. —
 És a való-valóság csak kiömlik,
 s árad szerte a világba.
 És áldó melegével csak átfog a nap mindent.

— — — — —
 Uram, Uram, Óh Istenem,
 adj kérlek, bőséges aratást!

IX.

S ZÓLJÁL hozzám, én Istenem,
 kérve-kérlek,
 add, hogy megérthessem szódát.
 Vágyódva folyton, te utánad járok
 s feléd kiáltok,
 kérve Jóságodat,
 hallgasson meg engem!
 Te tudod csak, hogy mi vagy énnekem,
 hajolj azért hozzám, szíves szeretettel,
 úgy, ahogy azt tenné
 barát a baráttal
 hogy szent igazságod járja át valómat!
 Hisz azt befogadni
 szellemed tanítá az én szellememet!

2. Szóljál hozzám én Istenem,
 kérve-kérlek, add, hogy megérthessem szódát.

Életünk utjait olykép igazgatjuk,
 tökéletességben hogy nálad lehessünk,
 már e földön is
 és ha kimulunk majd e mulandó világból.
 Óh de hol vagyunk még ettől!
 Miképen állhatunk igazságodnak
 szent színe elébe?
 Óh, inkább elrejtőzöm
 és várlak, várlak a csendbe
 és Te, aki a valóságot,
 a legtitkosabb dolgot is látod, —
 rólunk meg nem feledkezel,
 segedelmed reánk talál ott is
 és meggyógyítol,
 bárha még úgy fáj is nekünk ez az élet.

3. Szóljál hozzám, én Istenem,
 kérve-kérlek, mond meg nekem:
 az igazságnak hogy honnan az ereje?
 s a napnak, hogy nappal világoljon
 és éjjel a temérdek sok-sok csillagok

remegő fényükkel ahogy lecsillognak,
 megtartva, betartva
 csendes utaikat?!
 És fogyva, növekedve,
 a hold is, a csendes éjszakákon,
 miként a tiszta ágyon aluvó gyermek,
 mely fölött szerető kéz vigyáz titkon, —
 reánk mosolyog szeliden, szépen.
 Óh, mily csodálatos is mindez!

4. Szóljál hozzám, én Istenem,
 kérve-kérlek, mond meg nekem:
 mily csodálatos módon lebeg ez a föld itt,
 nagy-nagy biztossággal, —
 s ahogy rajta keresztül
 kél s nyugszik, meg átfut a felhő,
 éltetve, lebegve,
 s láthatatlan kezek ujja vonására,
 át, tova vitetve . . .
 De hogyan, honnan és hová?
 És ahogy a patak csillogó hús vize

gyöngyözve fut tovább, —
 ahogy a virágok nyílnak, —
 ahogy a szélnek gyors paripája átfut az égen, —
 ahogy a felhőknek színesre megfestett
 szép csodás hintaja
 keresztül gördül fenn, a levegő-égen,
 s szellemünk hogy mindezt
 csodás-csodamódon, szemeivel látja . . .
 Óh, oly különös-különösképen történik itt
 [mindez.

5. Szóljál hozzám, én Istenem,
 kérve-kérlek mond meg nekem:
 hogy mikép is van az,
 ahogyan a fény és ahogyan az árnyék
 egymásho buva,
 játszva enyelegnek?
 Ahogy az ébrenlét követi az álmod,
 alá-föl szállva
 magasból a mélybe.
 S ahogy a reggel, a jó nap és az éjjel

vándorló utjukon meg-megállitanak,
 köszöntve minket
 s ujjamutatással
 figyelmeztetnek az elmúlt időre.

6. Szóljál hozzám én Istenem,
 kérve-kérlek, mond meg nekem:
 nem férfihoz illetlen balgaság-e,
 ami szól belőlem,
 és hogy alázatos, csendes megadásom
 és lelkem szavának panaszos hívása,
 nemcsak üres szó és hiábavalóság-e?
 És mivégre vagyunk
 s mire teremttőtünk
 e virágzó földre, —
 hogy táplálj csak folyton
 s fentarts minket rajta . . . ?!

7. Szóljál hozzám, én Istenem,
 kérve-kérlek, világosítsd meg az én értelmem!
 Határ nélküli a Te hatalmad, [memet . . .
 Ki merne azért perbe szállni veled.

És ime, mégis, minden kényszer nélkül,
a te nagy jószágod átalkarol minket.
Igen-igen, a jó atya szokta így vezetgetni
az ő kis gyermekeit . . .

De Te előbb voltál, mint ő,
hát kitől tanulta volna ezt mástól?!
Uram, világoknak csodás mély titka tárul
s megérteti vélem, [föl előttem,
hogy Tőled, Te belőled származik minden.

8. Szóljál hozzám, én Istenem,
kérve-kérlek, világosítsd meg értelmemet.
Te rád akarok hallgatni csupán,
hogy hangod visszhangja
s szavad szószólója lehessen szellemem
s hogy a szent igazság,
mely egyedülvaló kormányzó ereje
e világ rendjének, —
lehessen szívemnek egyedül lakója.
Óh de én, semmi parányiság,
hogyan zárhatnálak Téged magamba?

9. Szóljál hozzám, én Istenem,
kérve-kérlek, mond meg nékem:
hogya magamból remegve Te eléd lépek,
— parancsaid szent papjának érezvén
[magamat —

és nagy szeretetből elhozod nékem
fölséges országod gyönyörű valóját,
óh mond,
szívemben maradhatsz-e végig,
lelkemben hordozhatlak-e,
birlak-e valjon majd akkoron is?
és hű maradok valjon szent igazságodhoz?
s nem fog-e tultengés
s hű önhiúságem
tőled elszakítani, —
minthogyha nálad nélkül,
Te kivüled,
valahol-valaha, otthonra lelhetnék?

10. Szóljál hozzám, én Istenem,
kérve-kérlek, mond meg nékem:

hogy ha szavam visszhangra talál majd,
 miért mind e kétkedés?
 Csak egy a kérdés,
 hogy az ezer tan között,
 melyik lesz igazibb?
 melyik oly tiszta,
 egyenes és sima,
 magából fénnel világló,
 szóban s tettben jóra törekvő?
 lme vágyódásom
 s Te reád való szüntelen gondom . . .
 De reád bizom dolgomat,
 cselekedjél vélem,

11. Szóljál hozzám, én lstenem,
 kérve-kérlek, mond meg nekem:
 hogyha beszélek majd Rólad
 s ha hallgatnak is szómra,
 szívüknek hurja fog-e még tovább is
 zengeni reája?
 S dalba fog-e lelkük,

abba nem hagyva
 szent dicséretedet . . .?
 Óh, az én számomra a Te igazságod
 ma már nem az, ami tegnap,
 ki se mondható az:
 gyönyörű, ujj s szebb a tegnapinál.
 Óh, de hiszen az elmúlt napon is
 Te voltál igazságomnak
 éltető valója!

12. Szóljál hozzám, én lstenem,
 kérve-kérlek, mond meg nekem:
 hol hát az igazság,
 Óh, hol is keressem?
 Mert amit gyűlölök ma,
 egykor úgy szerettem, —
 s amit ma átfogok odaadó hévvel,
 tán gyűlölni fogom egykor . . .
 Óh, az én lelkem
 tenger ringó habján
 hanyódva hanyódó kicsiny darab fácska,

13. Szóljál hozzám, én Istenem,
 kérve-kérlek, mond meg nékem:
 hol lesz megnyugvásom
 s eligazodásom,
 e nagy tülekedő harcok közepette?
 El! — kifáradva
 a magunkkal való nagy-nagy küzdelemben,
 erőnk már nem marad,
 hogy ellenállhassunk
 a reánk háramló sok veszedelemnek.
 Vágyakozásunkat gunykacaj követi
 azoknak ajkáról,
 akik Téged soha,
 soha sem kerestek
 s megelégülnek a gunnyal, kacagással.

14. Szóljál hozzám, én Istenem,
 kérve-kérlek, világosítsd meg értelmemet.
 Magam kezeivel ragadom ki őket
 önhitségük setét, nyirkos odujából,
 hogy igazságodnak napfényibe tartva

messzire kergessem tőlük
 a nagy semmi ásitó árnyékát.

15. Szóljál hozzám, én Istenem,
 kérve-kérlek, mond meg nékem:
 hogy amit most titkon szivemben hordozok,
 Te előtted valjon kedves lesz-e az majd...?

— — — — —
 Hangtalan némasággal
 két sereg indul döntő,
 en-lelkemben duló,
 de a Te akaratodból való
 szellemi csatára.

Uram, Uram, lobogó zászlómat
 Vidd győzedelemre!

16. Szóljál hozzám, én Istenem,
 kérve-kérlek, mond meg nékem:
 győzelmet hogyha aratok,
 mit is jelentsen ez?
 és mit jelentsen a legyőzetés?

mert a kocka már rég eldőlt:
 a Benned bizakodó nyerhet csak életet . . .
 Kezedből véve életünket,
 utunk is, melyen vezérelsz,
 csak jószágodról beszél.

17. Szóljál hozzám, én Istenem,
 kérve-kérlek, világosítsd meg az én értelmem
 Egyedüli vágyódásom [memet . . .
 a Te benned való megpihenésem.
 Kérve-könyörgő a szavam,
 buzgósággal, érzelemmel telve,
 ahogyan célomat keresve-keresem . . .
 Dehogy mit ér mindez,
 hogy van-e bennem kedvedre való,
 messze jövőmdre
 Te azt már jó előre tudod.

18. Szóljál hozzám, én Istenem,
 kérve-kérlek, mond meg nekem:
 mit is tehetnék valamit,

hogy előre ne tudjad?
 Ha megannyi délceg paripát
 áldoznék is néked —
 mit használnék véle?
 Én — Teneked . . .
 De hát miért?
 Hogy halhatatlanságot
 és az örök tökéletességet
 nyerhessem el érte?

19. Szóljál hozzám, én Istenem,
 kérve-kérlek, mond meg nekem:
 ki a szűkölködőt soha meg nem szánta
 és kötelességet
 senki irányában soha nem is érzett —
 mi sors várhat erre?!
 Az ilyen embernek jobb, ha nem születik,
 mert mielőtt lesz,
 már ott leselkedik rá,
 rossz, szomorú sorsa . . .
 Óh, hol lehet, miben lehet a ti boldogságtok,

akik azt mulandó dolgoktól várjátok,
s hol s miben találjátok a ti üdvötöket,
kérdeszlek titeket,
akik csak papokra
és fejedelmekre
bízátok mindig azt?
— Zsákmányolt örökük lett most a föld
[nékik . . .
De hát ezért virágoztatja-e az Isten a földet?

Jama, 45.

X.

KÖZÖLNI akarok valamit veletek!
Óh hallgassatok reám,
ti, akik messzi távol,
vagy közel-közelből jöttetek.
Tárjátok föl szíveteket
Isten végtelen jósága előtt,
ami által új életet nyertek,
amit nem rabolhat el tőletek földi halandó,
sem guny, sem megvettetés.

2. Ezeket mondom nektek:
Kezdet-kezdetével,
amikor még semmi dolgok
nem voltak életre hívva,
két szellem létezett már,
két hatalmas szellem.
Ezek közül mondá a gyengébbnek a jobbik:

Oly nagyon idegen vagy te én előttem
s idegen minden gondolatod
és cselekvésed,
óhajaid és reménységed,
szavad és teted,
tested és lelked,
mind oly idegenek.

3. És megmondom azt is,
életem igazságaképen,
az Urtól magától ami megismerést nyertem:
hogy jaj annak, százszor és ezerszer, —
nyomoruság és a halál várja:
aki a jó szívvvel hirdetett tanokat
a kezdet kezdetén,
az első szóra már,
visszautasítja.

4. S elmondom még nektek,
hogy e jelen való világi életbe
szívem legmélyiben

mit rejtegetek én
drágaságos kincset:
Mikor elindultam,
hogy az igazságot valahol meglegljem,
Istenemet találtam meg akkor, —
s amikor a jóság űdve után vágytam,
az Isten végtelen jóságára leltem.
S amikor magamat aláazatra hajtva,
leborultam a föld virágzó testére,
a szívem azt sugta:
ez az örök Atya élő szép gyermeke . . .
Nagy az Isten, mindenütt van Ő!
Vajh'hova is rejlőzhetnénk el előle?!

5. A legszebbet és jobbat,
amit csak szólhatok néktek, óh emberek,
megmondom egy szóban:
«M e g a d á s»
ez mindennek a titka,
az embernek
az Istenben való

maga megadása.

És akkor jó is leszel,

és ha jó leszel,

ugy boldog is leszel.

6. Igen, igen,

a Te dalod akarok lenni,

magamban zengve szent jóságodat,

óh én Istenem,

aki mindenre oly hiven gondot viselsz.

Szellemem szója hangozzon el messze,

hogy imám szárnyain Te elibéd érjen.

Igen-igen,

életem az én dālom

és cselekedetem

annak visszhangja legyen.

És segedelmet ehhez kitől is kérhetnénk

mond Uram, mástól?!

7. Ami volt, ami van ma és ami lesz

időtlen időkben,

[majdan egykor.

Te magadban bírod.

Az élet kapujában egy örökkévalóság

[várakozik reánk,

akaratod szerint boldogítva a jót

és megsemmisítve a gonosznak szándokát.

Az Isten mindenhol a c s e n d ;

a tomboló vihar mélyiben rejtőző csend

a felséges Istennek szava.

8. Szívünk vágyódással,

ajkunk dicsérettel telve, —

szent házad kapuján félve kopogtatunk,

hogy nagy jóságod majd megnyissa azt nekünk.

És már látom is, a titok föltárult előttem:

hogy miként teremté a jóság a szellemet

s a szellem munkája miként hozta létre

ezt a nagy világot —

és hogy miként is adja e világ sok dolga

ajakimra a szót.

Óh bizony, mi mindannyian

a Te imádságod vagyunk.

9. Óh ha megmaradna nekünk e boldogság
s mi e boldogságban!

Minden, ami ezek után jöhet,
jótékony áldásoddá válik mirajtunk.
Szent áradozás terjed mibelőlünk
emberre, állatra, —
a jóság érzetének igaz öröme,
mely kényszert senkivel szemben
soha nem ismer.

10. Erődet az élő Istenből merítsed,
aki szellemedet, örökös valódat
teremtve-alkotta.

Siess megismerni Őt!
Ő adá lelked is, hűséges kísérőd, —
azért csak szeressed
és csak szeressed Őt,
s örökös boldogság,
s tökéletes szépség várakozik reád.

11. El a bálványokkal,

itt-való életed ne lehessen rabja,
s állj félre utjából,
ki Istent csufolja.
Isten lesz a te barátod,
testvéred és atyád.
Én mondom azt néked.

Jasna, 46.

XI.

HOL, melyik ország lesz az én hazám,
 hova, merre indulhatok,
 valahol-messze, hogy nyugodalmat
 Fent és alant hiába keresném, [leljek?
 nincs egy jó barátom, —
 nincs nékem barátom!
 Országom uralkodója maga se tudja,
 hogy mit is cselekszik.
 Óh én Uram, én Istenem,
 néki szolgálva —
 hogyan követhetem
 szent parancsodat?

2. Tudom-tudom,
 elhagyva hogy miért vagyok én.
 Kincs és földi javak hiányoznak nékem.
 Te neked panaszkodom, én édes Istenem,

hozzád hű barátoknak igaz jó barátja.
 Te látsz mindeneket,
 Te látod sorsomat . . .
 Óh segítsél rajtam!
 Őket meg tanítsd meg:
 hogy szívükben hordják
 legdrágább kincsüket.

3. Óh, szép hajnal, mikor fogsz fakadni,
 mellyel hirdetheted ama szent napot,
 amikor az ember szive magába fogadja
 a szent igazságot, —
 amikor segítő vezérlőik szavát
 meghallja majd
 s megszívleli végre
 s dolgait is azok szerint végzi?
 De legyen minden a Te akaratod szerint. —
 Az a boldog idő mintha eljött volna,
 én a magam dolgát csendben, lassan elvégezem.

4. Réges-régen már,

utat mutatott ti néktek az Isten.
S mi volt annak rendje?
— — — — —

Hogyha egy hitetlen
jó cselekvésében gátolná a hívőt,
javát veszítse az, akár életét is.

5. És hogy ha egy hívő
egy hitetlen embert megtérít
és megtart
igaz jó tanának —
és bizonyosságot szerzett is már róla:
az elért eredmény adassék tudtul
a hatalom-biróknak,
kellő oltalomról, hogy gondoskodjanak.

6. Míg ha elmulasztják hivatásuk célját,
hitetlenek közzé számitsanak maguk;
mert gonoszt segítve,
ők önönmaguk is
gonoszakká lettek.

De aki a jóhoz szegődik el társul,
jóvá lesz maga is.
— — — — —

Ez volt Uram a Te korábbi parancsod.

7. De engedd, óh Uram,
hogy e külsőségnél
én tovább is lássak —
s ha egy igaztalan megbántana engem,
vigasztalódjam meg
igazságodba vetett,
rendületlen, mélységes hitemben.

8. S hogy aki házamat
s az én udvaromat össze-vissza rontja, —
benső világomnak az semmit sem árt
s rossz cselekedete magára hull vissza . . .
— Gonosz tette mégis,
belátásra bírván,
közelebb hozza őt parányi lépéssel
a jónak útjára.

9. Kinek szive, lelke hűséggel csügg rajtad,
hatalmas erejét
szent igazságodnak
hamarabb sejtí meg.
Világ teremője,
Te alkotád a bennünk lakozó
isteni szellemet,
mely titkon titkokat sugall minékünk,
magát Te előtted aláztára hajtván.

10. Üdvözöllek benneteket,
férfin, avagy nő, —
kik Istenhez vezető göröngyös utamon
előbbre hoztatok.
Áldásom reátok!
És a kiknek útját magam előljárom,
ti utánam jövők,
óh vigasztalódjatok:
kezet kézbe fogva,
átviszlek titeket
a halálnak setét, ives kapuján.

11. Papok és templomok
dogmás dolgaikkal előhozakodván,
rátok nehezednek,
s javatok legjavát elszedik tőletek,
s önmaguk lelkéről
oly gyakran megfeledkeznek.
Azért, ha majd egykor
szembe kerülnek a halál kapujával:
kinzó fájdalom
s gyötrődő remegés marcangolja lelkük.

12. A szent igazság hogy osztályrészed legyen,
azt kívánom neked, óh Fryana, Tura
Neked és gyermekeidnek [fejedelme.
s azok késő unokáinak is:
akaratom folyton igazítsd a jóra,
s további utadon
megfog segíteni téged majd az Isten
és betölti hiven
jóraló vágyad,

13. Óh emberek, én, Zarathustra Spitama,
a legjobbat igyekeztem, amit csak birhattam
elhozni néktek.

Oh, ha az én békémet adhatnám oda szívetekbe,
óh, ha egyetértés lakozna köztetek!

De birva az igazságot:
megteremthetitek saját békéteket
és boldogságtokat . . .

14. Óh Zarathustra,
mond, ki a te barátod,
Isteneddel való hű szövetségedben?
Kinek él lelkében mélységes vágyódás...?
Te kitartasz velem hűségesen,
Vistaspa fejedelem;
Oh engedd meg, én édes Istenem,
hogy szavam azoknál, akiket választál,
jó szívre találjon. —

15. És te Haecataspa
és te Spitama,

tanuljátok meg azt,
hogy a bölcsesség a jóságban rejlik
és hogy a gonoszság balga cselekedet.
Legyetek jók s éljeteek aszerint
s az igazságnak tiszta világa
megadatik néktek!
És örökké megmarad!

16. Járjátok csak utatokat, óh Frasaostra,
s veled a tiedi!
Végig kísér azon a mi jó szándékunk,
el oda,
hol az igazság lesz a való élet,
és mindenek fölött a jóság,
és ennek gyümölcse:
a jó cselekedet, —
hol maga az Isten,
a minden életnek áradó forrása
honol tisztaságban.

17. Ott nem kell majd mondanod, óh Jamaspa,

hogy jó akartál lenni;
 csak sird ki igazán magad,
 úgy se tehetted sokszor . . .
 Az Isten tudja és látja jószándékod,
 s jó törekvésidet.
 Az Ő igazságát csak az együgyű szívűek,
 s a lélekben bölcsek ismerik.

18. Itt a mulandó világban
 értelmünk és érzésünk szerint igazodunk
 s aszerint igazítjuk a mi életünket;
 emitt baráttal,
 amott ellenséggel állván szemtől-szembe.
 Így élünk Istenünknek itt ezen a földön.

19. Ime, a Te szolgád,
 a Hozzád hű Zarathustra,
 úgy akarok én is,
 úgy szeretnék mindenkoron élni,
 ahogy jó érzésem azt nekem sugallja . . .
 És ha velem együtt így cselekszel te is,

szivemből mondom — hamar megtalálod
 ami testednek s ami a lelkednek
 odaát és itt is
 üdvire válhatik.

— És hogy igazat mondok,
 hogy ebben nem tévedek,
 ugye én Istenem,
 én jó Istenem,
 azt legjobban Te tudod . . .

Jasna, 47.

XII.

ELREJTVE, titkon,

bensőnk valójából egy hang szól
[mihozzánk. —

A szent lélek tiszta szava ez,
sugallva gondolatodat,
a kimondandó szót és cselekedetet —
ugy, mintha az Istentől magától nyernéd
mintha az Ő szent színének előtte állnál ...
És a boldog öröm, mely ilyenkor eltölt,
felül emel földön
s minden menyeken.

2. Óh, hallgass erre a hangra
és mond azt, amit sugall tenéked
s cselekedd, amire téged vezérel
és gondolkodásod való-igazság lesz.
És soha ne feledd,

hogy az igazságtól dobogó szivben
az Isten szól maga.

3. Igen, én Istenem,
Te vagy ezen hangnak feltörő fohásza,
Te vagy az értelme s Te vagy külső szója ...
Te teremtéd itt e gyönyörű világot,
Te alkottad renddel rá a sok virágot.
Csak azt kérdezéd magadtól, hogy jó-e?
s mindenható erőd már meg is teremté.

4. Abban különbözik a jó a gonosztól,
hogy a jó az mindig hallgatott e szóra;
a szellemek nagy válasz-utja ez,
hol nem jó számításba sem a szegénység
s már nem használ pénz és hatalom ...
Támogasd csak a jót
és megsemmisited a rosszat.

5. Óh, ez a hang,
a szent léleknek tiszta, szent hangja:

soha, soha nem hazudik.
 És amikor a rossz lenyűgző szőja
 kerül vele szembe,
 mennydörgő hanggal kiáltja oda
 a félelmetes «n e m»-et!

6. Egykoron majd
 lángoló-láng lesz itten minden,
 s nem fog megmaradni, csak az igazság, —
 külön választva a jót a gonosztól,
 magához ölelvén amazt,
 és megsemmisítve rontó szándékát emennek.
 Ma még szeliden, jóságosan figyelmeztet
 Óh hallgassatok, [szava . . . a
 óh hallgassatok rája!

XIII.

A MA végezetén a földi napoknak
 elpusztul minden hazugság,
 mert az igazság ereje megsemmisíti azt.
 Ami úgy hangzik ma,
 mint kicsi gyermek játszi meséje,
 örök igazságunk lesz nekünk az akkor
 szellem s embereknek.
 És aki hű volt Te hozzád,
 aki gyermeki szívéből szeretett volt Téged,
 óh, csak akkor látja be bölcs voltát
 e világ előtt való együgyű dolgának.

2. Óh, Uram, Teremtőm,
 mindenható és mindenek tudója,
 bizonyítsd meg nekünk,
 hogy erőt merítsünk:
 hogy a gonoszság az nem lehet ur rajtunk,
 csendes megnyugvásban
 úgy nyugodtabban telnének napjaink.

3. Egykoron pedig, tudom én azt Uram,
fölfedsz majd minden titkokat,
megszégyenítve minden mélységes tudást.
És ez reánk nézve boldogító érzet —
hogyan a szellem előtt
szent tisztaságában megnyilatkozik majd
minden elfedett dolog . . .

4. Aki csakis a maga gondolatával
bibilődik folyton
s aki saját énjét arra ösztönzi csak,
hogyan minden javakat maga alá gyűjtsön, —
aki mindeneket csak magának akar,
s igazi életnek csupán ezt hiszi,
és a maga önző vágyát kergeti csak:
magára hagyatott lesz az ilyen lélek,
lstenről, embertől magát kirekesztve.

5. Nép nélkül király hát lehet-e?
Aki így cselekszik,
trónjától fosztja meg önmagát.

Csak azt tudjuk, hogy születünk,
s előbből semmit sem tudunk;
élünk, s ez az élet
tudatunkban van, —
előttünk meg egy nagy világ,
mely bennünket munkára ösztönöz.

6. Hol fejünket nyugalomra hajtsuk,
jóságos kezeddél
Te már jó előre helyet készítél
s életünk hajnalán
szemünket még ki se nyitottuk volt,
amikor ez a föld
már nyílt,
virágozott,
s számunkra édes gyümölcsöket termelt.

7. Ám vegyétek s egyétek,
de utána magatok soha ne törjétek.
Amit a jó lsten adott,
a szent adománnyal ne dobzódjatok,

s mint az osztó kéz amilyen,
legyetek ti is jótékony szívűek.
S előletek az Isten el nem zárja
az ő magasságos mennyei egét.

8. Gondot viselsz rám is?

Óh én Istenem . . .

De mikép rejtsélek el én Téged magamba,
Igazságod fénye hogy meg ne vakítson?!

Valjon elviselhetjük-e, —
magunkba zárva,

valjon hordozhatjuk-e azt?

— Látva szent örökkévalóságodat,
óh, hogyan és mikép is élünk?

9. Mikor leszek valjon

biztos afelől

hogy a föld térein

helyes uton járok

és nem csak én, de mind az összes emberek?

Az volna óh a gyönyörűség,

dolgaimat hogy minden pillanatban
a Te szent tetszésed szerint végezhessem,
tudván mit tegyek,
s azt is, hogy mit ne.

Óh mert az én célom Te vagy
s vágyaimmal s szolgálatommal
csak Téged kereslek!

10. Hol maradnak a segítő társak,
honnan s mikor jöttök már én segedelmemre
Istennek küzdő harcosi?

Mikor fogjátok össze morzsolni
az erőnket rontó hamis tanokat?

A papok hamis állítását,
melyekkel magukat kövéritve,

fejedelmükkel együtt
istentelen gonosz dolgokra használják?

11. Óh, mikor lesz itt már az az idő,
amikor nyílt, bátor tekintettel
merünk majd egymásnak

szemeibe nézni?
 Amikor szemünkben lobogó lánggal,
 — hatalmad ölén hordoztatva —
 bejárhatjuk majd
 e kacagva örülő,
 virágozó földet . . .
 Óh, megszületett e-már az az emberi-nem,
 mely nagy ereje birtokában
 mégis oly szelid lesz —
 s hatalma érzetében
 mégis csak békére törekvő . . .
 Óh, hol vagytok,
 óh, hol késtek,
 ti várva várt hősök?!

12. Kik az igazságot
 és ebben szellemük szent, nagy törvényeit
 hűséggel szolgálják:
 világ hőseinek
 én azokat tartom;
 kik tárt karokkal csak Téged keresnek

s szemük csillogása csak egedbe tekint.
 Nem őrjög, nem tombol
 s nem meghunyászkodó, —
 de az igaz Istennek
 igaz gyermeke!

XIV.

AZ elhagyott szegényt
 hogyha segitem olykor,
 miért akadályozol ebben engemet,
 Jóságod szent adományával [óh Bendva?
 jöjj segedelmül hozzám,
 óh Isten, Igazság!
 és rontsd el szándokát néki,
 Te benne is lakozó szellem,
 akit ő megvet!

2. Bendva prófétája elferditő
 s hamis szószólója a szent igazságnak.
 Önző, fennhéjázó,
 benső világával semmit nem törődő —
 s szelleme szavát is előli, elfojtja,
 ahelyett, hogy azt lesve,
 titokban figyelne.

3. Szorongó szívünkben a szent igazsággal,
 óhajtva törekszünk utjára a jónak —
 szent hitünk az lévén,
 hogy az élet utját így járjuk helyesen.
 Ők pedig úgy vélik,
 tévelygő utjukat biztosabban járnak,
 végtelen kárára maga-maguknak.
 Békét nem hagyok nekik
 s szómmal őket szüntelen ostromolom:
 adjatok óh helyet bennetek a jónak
 s ami kötne hozzá, régi tanotokhoz,
 pusztuljon, vesszen!

4. Nem volt-e már elég nyomor a világon?
 Szavakkal, tettekkel szaporítani kell-e?
 Nincs senki tökéletes.
 Óh, de minek akartok rosszabbak lenni
 a legrosszabbaknál.
 Csak magát szolgálja ki-ki ő közülök,
 a gonosz munkáját könnyítve ezáltal.

5. Nem mondom, hogy bárki,
 ne törődjön maga szükséges dolgával;
 de aki Te benned élve,
 magát Belőled való paránynak érzi,
 — Benned rejtőzvé —
 oltalmazra is, én édes Istenem,
 bizton számíthat az . . .
 Kutatva bárhol,
 s törvén magatokat bárhogy —
 mást nem találhattok:
 mert ez az a nagy,
 ama szent igazság!
 Óh, mert minden nagyság
 és minden parányi dolog,
 Belőled, Magadból való,
 én édes Istenem!

6. Óh Istene az Igazságnak,
 nyilatkozzon meg szent tetszésed nékem
 — hallván a Te szódat —
 utamról hogy soha le ne térjek.

S légy mindenkor az én hűséges
 jóra vezérlőm.
 S add óh, hogy fel is fogja szívem
 Valódnak szent szavát!

7. Isten, Szellem, Igazság,
 Ti hozzátok szólok,
 esdve kérlek,
 szemeimmel hogy tisztábban lássak
 s lássam meg azokat,
 kiket a nagy világ szélső hatáiról
 tanaid hirdetésére
 — hozzád vivő útján segítvén a népnek —
 munkára hívhatok.

8. Óh, add Frasaostrának az igazságot,
 úgy, mintha adnád a szeretet kedves érzetét;
 nekem meg amit jóságommal
 Nálad elérhetek.
 És mi minden napokon

a Te hős katonáid igyekszünk
és akarunk lenni!

— — — — —

9. Akit a kegyelem meglátogat
s azzal, aszerint élni tud, —
az az illető már helyes nyomokon jár.
Aki megismerte a szent igazságot,
ne hagyja az bűnben,
hazug életivel élni a világot.
És te is, óh Jamaspa,
szenteld csak életed ezen szolgálatra
s végin a világnak, mondom,
ott majd Te is jó segítőkre találsz.

10. Óh Isten, szent templomodba járulva,
elhozok oda minden parányi gondolatot,
mindent, ami jót a jó akart
és minden szívet, mely hő vágyakozásában
Téged keresett
s minden sóhajtását és minden panaszát...

és minden lelket,
mely valaha érted szenvedett, —
s mindama lelkeket,
kik harcoltak érted:
hogyan vigyázál rájuk és felettük őrködj
a Te győzedelmes erőd teljes hatalmával,
Óh Mindenható!

11. De hol lesz a ti otthonotok,
gonosz kötelékében megkötözöttetek?
Elromolva már a csirában,
rossz maradt minden gondolatitok,
minden szavatok
s minden cselekvésetek.
Ki fog veletek törődni,
Ki jó majd előtökbe, segedelmet hozva?
Üres szívvél, üres kézzel,
hozzátok hasonlók.
— És ki segít majd akkor, ha ők nem
[segíthetnek?]

— — — — —

12. De mit használ neked, óh Zarathustra
panaszos sóhajod, az igazságot híván?
Segedelmet Isten hol, s mibe is adhat?
Abban, hogy szivem iránta
s dalom kegyelméből szeretettel telve, —
Hozzá való buzgó, csendes imájában
előmölhet vágya teljes szerelmével.

Jasna, 50.

XV.

NAGY elhagyatottságomban, óh ki segít
én szegény lelkemnek? [valjon
Ki más segíthetne,
mint Te, óh Uram,
Te mindeneken könyörülő Isten,
aki magad vagy az Igazság,
az egekben ragyogó
fénylő világosság.]

2. Könyörgésünkre adtad-é valjon
osztályrészül nekünk a földet —
és koldulva kellett-e
elejbéd járulni,
hogy tápláljon minket?
Oly igaz, mint ahogy ez a nap világol,
aminthogy fényibe fürdünk:
szent törvényed szerint nem mulunk el,

ha elszólitasz minket
ez itt-való világból, —
de a mi lelkünkre új haza vár ott át —
és gondot viselsz ránk ott is.

3. A mindenható hatalom s a végtelen jószág,
mint teljes valóság —
örök-időktől mindenha léteznek;
s amikép a múltban,
hatnak és munkálnak ma is —
és ha másképp látszanék bár,
s értelmünkkel meg nem foghatnók ma:
ugy lesz az egykoron
hogy semmibe vész el
a rossznak uralma.

4. És azért csak dicsérni tudlak
és dicsőíteni Téged, édes Istenem, —
hatalmadért és szent jószágodért,
melyekkel tartasz
és átölelsz minket —

és hogy mindezt Te megadtad nekünk
és hogy vágyódásunkban
ott él, ottan lebeg:
haza felé, haza vivő utunk.

5. Te benned csendesen megpihenve,
föltáruul előttem világos fényiben
ami még az imént setét homályban volt,
s mint tűz tör elő
és világánál
igaz-valódat látom.

6. El Te hozzád,
óh hadd szálljon, engedd,
csendes beszédem
és Te hozzád való ájtatos imám . . .
Óh, ha szavakat adhatnál
lelkem érzelmére,
hogy kifejezni tudnám,
amit lelkemben

— Te utánad vágyakozván —
boldogságot érzek.

7. Rohanó vad paripán,
átizzva a vágytól
s tartva, hajtva erőnktől:
zugó viharként robogunk tova —
át a világon.

— — — — —
Ha velünk tartani törekszel —
állj készen az utra!

8. Dalaim, óh Isten, valód teljéből,
mint lágy vizerecske,
bugyognak elő —
hogymint eső,
hogymint pára,
oda térjen vissza.
Karjaimat feléd csak kitarom
s ami bennem
jószágod lehetéből

él és lobog:

Te hozzád való vágyakozással
átfolyva, törve,
mindenhonnan elejbéd siet.

9. Add, óh Uram,
hogymint imám valóban tettekké válhasson
s karjaimba vegyem
s úgy hordozhassam,
aki szíve szerint,
ugy ahogyan én is,
Te utánad vágyik.

10. Mert mi más tehet Rólad tanubizonyságot,
szebbet, igazabbat,
minden bizonyoságnál, —
mint jószágod
és az e szerint való cselekedet.
olyan ez, mint a szemnek szelid tekintete,
olyan, mint a napnak fénylő ragyogása,
mint a keleten feltörő hajnal hasadása.

11. Óh nevezd el engem,
én Uram Istenem,
szerény dalnokodnak . . .
és maradjak is az,
míg csak szivem bírja.
Világok teremője Te,
töltsd el érzelmekkel
a sok-sok lelkeket . . .
Hisz te tudod,
és csak Te tudod,
hogy mikép történhet ez.

Jásna, 51.

XVI.

A KI Téged keres, óh Isten,
aki utaidon járni igyekszik,
boldogság-hona lesz annak számára
ez a különben sivárnak tetsző,
göröngyös földi^o ut,
s rajta a tettek dus mezejére talál majd,
hol szándéka szerint sok-sok jót cselekedhet.
Óh add, hogy meg is tehessük ezt!

2. Tied ez ország, óh én Uram, minden
Tied és mégis [dolgaival,
boldogságával im nekünk juttatád.
Azért csak alázat s szerénység illethet
minden Te belőled való,
sejtésiben Rólad eszmélődő
parányi létezőt . . .

— Küld el Uram, kérünk, mihozzánk
szent szellemeidet,
akik itt minékünk utunkat mutassák.
Csak ez,
s csupán ennyi a mi imádságunk.

3. Óh, el ne forduljatok tőlük,
inkább szeretettel hozzá simuljatok,
akiknek szavait, tetteit, szándékát
Istennek jószágos,
benső lehelete heviti a jóra, —
mert hisz bölcseségük
s jóra törekvésük nem más,
mint a szellemnek szent, tiszta szándoka,
ahogy az Isten akarta,
ahogy azt Isten beléjük helyezé.

4. Miért fáj valjon úgy nekünk a gonosz?
miért, hogy törekszünk menten bocsánatra,
hahogy valami or hibákat követünk?
És miért törekszik szellemünk a jóra?

És miért keresi az igazság útját?
És mi a valója e földi világnak?
mire, hova jutok,
keresve Istenemet,
itt ezen a földön?

5. Munkája mellől így kiált feléd
földről az ember, —
hogy ha a napjait nem úgy éli csak le,
mintha állat volna, —
de ha már belátás után kiált
és sejti és tudja,
hogy van szellem
és hogy a szellem erő-hatalom,
magában birva a törvényt, a rendet, —
az igen-t és a nem-et

6. Valódmivoltát, én Uram, Istenem,
parányi életünk hogyan foghatná be,
s hordozni valjon mint birná magában...
Mert ami jó és szép itten minékünk —

ragyogó fényednek
 az csak halvány mása,
 visszaverődése:
 és a mi itten rossz,
 az éj derengése csupán s nem más.
 Mint amilyen az embernek az életről való
 halavány sejtése, —
 a halál és elmulás utai is
 ugyanugy folynak titkon a Te kezeidben össze.

7. Óh, tarts meg ott is,
 akkor is majd engem,
 könyörülő, jóságos szeretet,
 az örök tökéletesség szelleme
 tölts be majd én-em
 és vezetgess kérlek,
 az én hosszú-hosszu utamon . . .
 És te rólad sem fog megfélekedezni,
 bizonnyal hogy nem —
 az a jóságos szeretet;
 és ti rólatok sem,

ti zöldelő mezők,
 s viruló virág;
 és rólatok sem —
 folydogáló patakok,
 csörgedező vizek . . .

8. Igazságod által buzdulva,
 akarok szólni, tenni, óh én Istenem, —
 mert aki Téged ismer,
 az tudva-tudja,
 hogy Te vagy az Egyedülvaló
 — s kezünket kezédbe adva —
 hogy csak Te tarthatsz meg minket
 és semmibe vész az,
 aki a látszat után megy,
 ezt fogadva el igazságnak.
 Lelkemben leszek boldog azon embereknek
 a kik Benned felébredve, [láttán,
 új reggelük hajnalán Téged köszöntenek. —

9n. Ébreszd fel óh szívük elhaló hašját

s lobogtasd mint lángot,
fennen magasra,
hogy felolvadjon az azt körülvevő kéreg
s sejtető érzésük urrá legyen abban,
megkülönböztetve a jót
és megkülönböztetve a rosszat
és hogy akarni tudjanak:
megtartván a jót
és elvetve a rosszat.

10. Ime, itt állok Előtted, óh én Istenem,
s Teneked mondom el,
hogy sok ellenségeim én ellenem törnek...
De valjon ellenem-e?
S nem-e a bennem lakozó örök rended ellen,
melynek igazságát óhajtja szellemem, —
tör haraggal, dühvel?
Es mert igazságod lakozik bennem,
gyűlöl engem a gonosz,
ő, a parányi semmi.

11. Óh, de hol lelhetnék egyetlen barátot,

én édes Istenem,
aki neked tetsző ember lehetne?
Óh, kinek beszéljem,
hol van, ki hallgassa,
a Te igazságod?
Ki hajlik imára
s ki borul le vélem
szent gondolatokban?
És hol, óh hol keressem,
a Te szellemedtől sugallt
áldásos tetteket?

12. Tél volt, hideg tél.
Hozzájuk jöttem,
hajlékért esengtem
és be nem engedtek.
De elűztek, tova űztek,
kívül az ajtón
és nem csak engem
állatjaimat is, melyek velem voltak,
melyek úgy remegtek az Isten hidegében.

13. Magába zárva be énjét,
 ugyanigy üzi el magától a gonosz
 a jó tettel járó szelid örömet.
 De övezze bár fallal körül maga-magát
 eljön ama nagy nap, [önző ridegsége, —
 melyen kimulik majd e földi világból
 s lelke meztelenül áll ott,
 lehajtva fejét nagy-nagy szégyenében.

14. Kinek szándoka rossz
 s tisztátalanul él,
 annak számára e földi világ itt
 semmi egyéb,
 mint örületes hajsza;
 de mégis, mindennek dacára,
 nem cél nélkül való ez a földi élet, —
 sőt telve örömmel,
 boldogságot ígér és nyújt is majd annak,
 ki a hazugságot
 vándorló utain társul nem fogadja,

15. S ime én, Zarathustra, ahányszor ajkamra
 [veszem,
 valahányszor amaz eljövendőről szólok:
 mindig csak az Istenben való,
 az Istenből valóra gondolok,
 akihez mindenha szivünkől törekszünk.
 Feléd törekszünk . . . De mit jelentsen ez?
 Mert vagy birlak Téged, Isten
 és isteni igazság,
 s úgy bennem lakozol, —
 vagy nem tudok semmit Te Rólad,
 és nem is kereslek!

16. Óh, Te egyedül-örökkévaló dicsőséges ott-
 én Istenemnek szentséges szelleme, [hon,
 Kawai Vistaspa megtérven hozzád,
 uralkodni fog ott, tudom, szent igazságodban;
 Óh, ha úgy is végződne minden
 amilyen most itt ez a kezdet!

17. Frasaostra Hvogva hozzám adá

az ő hedves s igazszivű, tiszta leánykáját . . .
 Óh, adja meg ő neki az Isten,
 hogy mindazt elérhesse,
 ami jót és igazat csak remél.

18. És mégis-mégis,
 dacára nagy gazdagságának,
 a legtisztább hite Jamaspának vala.
 Igen-tgen,
 aki jó, az mindig is jó marad . . .
 Óh, ezt add meg nekem is, én édes Istenem,
 hogy minden én javaimmal
 Téged, neked szolgálhassak . . .

19. És te, Madyoimanha,
 te is tudod már,
 s szivedben vágyként fészkel ott:
 hogy ez az élet nem az,
 aminek kívülről látszik
 s hogy az Isten törvénye
 átfog minden életet

s átnynlik messze a mulandóságon.

20. Igazság, Szellem, Jóság, Isten,
 sugározva ragyognak le reánk
 és fényüket mégis, hogy fel nem foghatjuk!
 Tárjuk ki hát lelkünk,
 fénye-ragyogását
 vágódó érzésünk, hogy magába zárja.
 Könyörületes Isten, add segedelmed hozzám!

21. A jóság isteni dolog.
 Gondolat, szó és tetteké válik,
 melynek legbenső valója
 az Istenből való,
 a belőle sugárzó
 örök igazság lesz.
 Világokat teremt és tart meg a szellem
 és mégis, minden az Istené . . .
 Óh Uram, óh én Istenem,
 Te hozzád, Téged óhajd a lelkem.

— — — — —

Dicsértessék mindörökké nevük
s szerény alázattal melléjük szegődöm,
kik imáikban Téged
és szent igazságodat
valaha keresték . . .

Jasna, 53.

XVII.

AKI gondolatomnak tárgya volt mindig,
Őt a leghatalmasabbat
birom én, Zarathustra Spitama —
Őt, aki oltalmam,
aki menedékem,
akiben rejtezhetem bizony
csendes boldogságban —
egy örökkévalóig.
És velem azok,
akik jó szóval és tettel
dolgoznak s munkálnak,
fáradhatatlanul.

2. Nincs itt már kényszer.

De a boldog öröm, amelyben élünk
és a gondolat, szó és cselekedet,
az Istenből való rend szerint,

az ő jóvolta dicséretire szolgál, —
amihez Te is, törzsemnek gyermeke
és te is, Kaway Vistaspa,
és te Frasaostra, segítetek hozzá,
hogy e világ útját
Istenhez fordítsuk.

3. És ime őt,
a Haecataspa törzséből való Spitama magzatját,
én Porucista gyermekem,
te a legfiatalabb, leányaim között,
im teneked adom,
mint kedves élettársat
arra az utra,
melyen titeket az Igazság, a Jóság s az Isten
Óh, lebegjen ez folyton előttetek [vezéreljen]
s életek sorát úgy igazítsátok,
hogy az telve legyen
megadó hitetek,
bölcs mérsékletével.

4. Imádságom lesz nékem,
gyöngéd szeretetben hogy megtartsál engem
és hogy férjuradat
szeretve-szeressed.

De meg ne feledkezzél
a szent szolgálatról,
a mellyel tartozol nagynak, kicsinyeknek —
és hogy hitedben erősen megálljál,
hogy oltalma lehess másoknak is
és én lekönyörgöm reád
a jóságnak igazi, csendes békességét . . .
Vajha megadná számodra ezt az Isten,
örök időre, óh én gyermekem!

5. Mielőtt mint menyasszonyok
átlépnétek az otthon küszöbét,
halljátok meg szavam, óh ti leányok!
Intő szavaimat jegyezzétek jól meg,
véssétek szívetek kellő közepébe:
Ha azt akarjátok,
hogy sok jó tettekkel bővelkedő élet

legyen osztályrészték
és hogy jó tettetek
tulon-tul is éljen, —
odaadó, buzgó, nemes szeretettel
adjátok magatok mindketten a jóra.
Házastárs a házastársnak szolgáljon példaul
és az Isten nagy-sok áldása
megmarad rajtatok.

g. Férfiak s ti asszonyok,
ügyeljeteK jól ám,
hogy el ne vakitsón titeket
a csalóka lénynek megtévesztő volta —
mivelhogy az nem ver gyökeret mélyen a
s veszendőbe is megy hamar. [szívben.
Mert ki a rosszal jár,
jajjal fut majd egykor,
de a menny kapuja bezárul előtte,
mivelhogy soha,
soha nem kereste.

7. Ti nektek azonban más lesz a sorsotok,
szíveteknek vágya úgy válik valóra,
ahogy azt óhajtva
mindig is vártátok.
És a dolgoknak végén majd
emelt fővel jártok,
mig a gonosznak szelleme
szégyennel buvik előletek.
De hogyha mégis hűtelenek találnátok lenni
jaj lesz akkor néktek!

— — — — —
Óh Isten, Tied a hatalom,
s csak tőled jöhet minden segedelem . . .

NÉVMUTATÓ.

Ahura, Ahurák, — a jó-szellemek és tisztaságos angyalok kara, akiknek feje és parancsolója a legfőbb szellem: Ahura-Mazda.

Ahrimán, a rossz szellemek fejedelme.

Báhman, egy Ahura, a világosság és az ég Angyala.

Balk, Baktria fővárosa, Vistaspa király székhelye.

Bendva, Zarathustra tanai iránt ellenséges indulattal viseltető iráni herceg

Dev, — *devek,* az Ahurákkal ellentétben álló rossz szellemek tábora.

Frasaostra, a Hvogva-családból származó előkelő nemes, Jamáspá-nak volt fivére, Zarathustrának odaadó hive, akihez leányát is feleségül adta,

Fryana, Tura fejedelme.

Grúhma, a devek vallásához tartozó főbb pap.

Haecataspa, a Spitama nemzetség egyik törzsenek a neve.

Hvogva, egy család neve, amelyből Frasa-
ostra és Jamaspa származnak.

Irán, így nevezték a régi nagy persa birodalmat, amelyhez majdnem fél Ázsia tartozott volt. Mint szomszédos területtel, Turánnal örökös harcban állottak az irániak, — Ős magyarjaink átmeneti lakóhelye is e vidéken keresendő, (Irán északi részeivel kapcsolatos területeken.) A perzsa vallási elvekkkel egyeztethető mythológiánk, az alapfogalmakat jelölő sok közös szó, a megegyező faji karakterek és még sok-sok dolog közvetlen közelségbe hoz bennünket Irán népe és Zarathustra hitvilágához. Amire a finn Kalevala nem tudna feleletet adni, a Zend-Aveszta ott bizonynyal eligazít.

Persiában ma már kevés hive van Zarathustra vallásának. Az üldözések szakadatlan sora és a mohamedán térítés mindent elsöpört. Maradtak még ugyan vissza néhány ezeren, — jó részük azonban kivándorolt Dél-Indiába, ahol manapság körülbelül 150.000 lehet Zarathustra hiveinek száma. Vallásukhoz hűséggel ragaszkodnak s buzgósággal igyekeznek megfelelni Zarathustra tiszta szent törvényeinek.

Jamaspa, Frasaostra testvére, a Hvogva családból származó előkelő nemes, Zarathustra tanainak egyik legfőbb támasza, akinek legfiatalabb leányát, Porucistát feleségül vette.

Madyoimanha, a Spitama nemzetségből származó előkelő nemes, Zarathustra tanainak odaadó terjesztője.

Mazda, az Ahurák fölött álló mindenható Ur, Ahura-Mazda, Ő a láthatatlan Istent képviselő kifejezettség.

Porucista, Zarathustra legfiatalabb leánya, aki Jamaspának lett a felesége.

Spitama, egy nemzetségnek a neve, amelyből Zarathustra és Madyoimanha származnak.

Tura, egy iráni néptörzs.

Viváhvant, Jimának az atyja.

Vistaspa, iráni fejedelem, Zarathustrának és tanainak leghatalmasabb támasza.

Yima, Vivahvant fia, a hagyomány szerint király volt.

Zarathustra, a Spitama nemzetségből származó pap (azért hívják Zarathustra Spitamának), aki Frasaostrának a lányát vette feleségül és legfiatalabb lányát pedig, Porucistát, Jamaspához adta.

A 4-ik lap nyolcadik sorában I v á n helyett I r á n olvasandó.

TARTALOM-JEGYZÉK:

	Oldal
Zarathustra	3
Zendaveszta	31
Névmutató	159

E kötettel egyidőben jelent meg és minden könyvkereskedésben kapható: Zajti Ferenc «Az ősmagyarok hitvilága» című munka.

10
11
12

A
Magyar Sajtó
nyomása.